

အမင်

မောင်ခိုင်အောင်

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

“နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်”

ပြည်သူ့သဘောထား

- a ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- a နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- a နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- a ပြည်တွင်း ပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်

ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- a နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- a အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- a ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- a ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- a စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- a ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- a ပြည်တွင်း ပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- a နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- a တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ် မြင့်မားရေး
- a အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- a မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- a တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	မှတ်တိုင်	၁
၂။	စံသာဖြူ	၁၇
၃။	တိတစ်ကောင်၏ မြောက်ဦးပေဒ	၃၅
၄။	သမီးသျှ	၄၀
၅။	ကျောင်းဆရာမြို့	၄၆
၆။	မာတာ	၄၈
၇။	မြား ၄၀ မေတ ၁တရား	၅၀
၈။	အမင်သား	၅၃
၉။	မွေးနေ့	၅၄
၁၀။	ဘုရားပေါ်သူ မိကြာ	၅၅
၁၁။	ပိတောက်ပွင့်သစ်၏ မြောက်ဦးပေဒ-၂	၆၆
၁၂။	အမင်သား/ Mom's Son	၇၉

သို့

အမင်

လူတိုင်းမှာ အမင်ဟိပါရေ။

ယေဒါလေ့

လူတိုင်းရင်ထဲမှာ အမင်မဟိနိုင်ပါ

အမင်စွာ လူတိုင်းဖြစ်ခွင့် မဟိပါ။

အမင်ဖြစ်ခွင့် ကြုံကေလေ့

အမင်နန့်တူရေ အမင်မဖြစ်ကတ်ပါ။

အမင်ခံစားချက်ကို ခံစားတတ်တေ

သားတစ်ယောက်ကို မြင်တွိရရေအခါ

အမင်ကိုယ်စား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိပါရေ အမင်။

ရခိုင်လှမြင့်

မှတ်တိုင်

ရင်ခွဲရုံတံခါးပေါက်ရှေ့တွင် မြက်များကျိုးတိုးကျဲတဲ့ ရှင်နေသည်။ နံနက်ပိုင်းက ရွာထားသောမိုးကြောင့် သဲဆန်ဆန်မြေခိုမုံခိုမုံတွင် ရေအနည်းငယ်ဝပ်နေသည်။ ထိုရေဝပ်အိုင်ကလေးကိုကျော်လျှက် တံခါးဝသို့ ကိုမြကျော် ညင်သာစွာခုန်သည်။ မိုးကာလဖြစ်လျှက်နှင့် ကတ္တီပါဖိနပ်စီးထားသည်။ လူသွားစကြိုန်လမ်းကို ဖြတ်လျှောက်ပြီး အလောင်းများထားရာခန်းမ၏တံခါးဝတွင် သူရပ်သည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးနှင့်မီးခြစ်ကိုသူထုတ်သည်။ မီးညှိကာ အားရပါးရဖွာရှိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အားနောက်လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ပထမတံခါးဝတွင်သာ ရှိသေးသည်။ သူ့ဦးခေါင်းကိုအောက်သို့ ဆတ်ကနဲငုံကာ ဝင်ခဲ့ပါသဘောနှင့် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သည်။ သူ့အနီးသို့ ကျွန်တော်ရောက်လာသောအခါ အထဲသို့လှမ်းကြည့်ပြီး ဝင်မည့်ဟန်ပြင်သည်။ တုန့်ကနဲရပ်ပြီး ပြန်လှည့်သည်။ စိမ်းရွှေပုပ်အဲ့သောအနံ့သည် လွင့်ပျံ့နေ၏။ ကိုမြကျော်က

စီးကရက်ဘူးကိုကမ်းပြီး “အော်. . ခင်ဗျားမှ မသောက်တတ်ဘဲ” ဟု ပြောသည်။ သူ့စကားသံ၌ စိတ်လှုပ်ရှားမှုက ကပ်ညှိနေသည်။

ရင်ခွဲရုံစောင့်က ကျွန်တော်တို့ကို အထဲမှခေါ်သည်။ ကိုမြကျော်က လက်ကာပြသည်။ ထုတ်ယူခဲ့ဟု လက်ဟန်ဖြင့်ပြသည်။ အထမ်းသမားနှစ်ဦးက အလောင်းကို သံပြားထမ်းစင်ငယ်ပေါ်သို့ ရွှေ့တင်သည်။ အလင်းရောင် အားနည်းနေသော်လည်း မိမောက်နေသောဝမ်းဗိုက်နှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးငယ်ကို မနီးမဝေးမှပင် ကျွန်တော်မှတ်မိနေသည်။ သူတို့က အလောင်းကို ထမ်းသယ်လာစဉ် ကျွန်တော်တို့ ဦးစွာထွက်ခဲ့ကြသည်။

ရင်ခွဲရုံနှင့် ကွန်ကရစ်လမ်းငယ်ဆက်သွယ်လျှက် ဇရပ်ဆန်ဆန် အဆောက်အဦးတစ်ခုရှိသည်။ သင်္ချိုင်းသို့ သဂြိုဟ်ရန်မသွားမီ အလောင်းကို ထိုဇရပ်၏အုတ်ခုံမြင့်မြင့်တွင် ထားသည်။ ထိုနေရာတွင် ဖျာကြမ်းတစ်ချပ်ခင်းထားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လူသုံးဦးသည် အသုဘခေါင်းကို လက်စသပ်နေသည်။ အစိမ်းနုရောင် ပလပ်စတစ်ကိုဖြတ်ကိုက်ပြီး ခေါင်းပျဉ်တွင် သံမိုရိုက်၍ ကပ်ရန်သာ ကျန်တော့သည်။

ကိုမြကျော်က သူတို့အပါးတွင်ရပ်လျှက် အုတ်ခုံပေါ်တင်ထားသော အလောင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ကိုကြီးသိန်းရေ ဆရာတော်ကို ကပ်မဲ့တရားပွဲ၊ အုန်းပွဲမှာပစ္စည်းတွေ အားလုံးစုံရဲ့လား၊ ဟိုရောက်ရင်လဲ ခင်ဗျားဘဲ သွားပင့်လိုက်ပါနော်” သူပြောသည်။ သံရိုက်နေသူတစ်ဦးထလာပြီး

“သင်္ကန်းတစ်စုံဘဲ ကျန်တယ်ဆရာကျော်၊ ဒါပြီးယင် ဆိုက်ကားနဲ့ သွားဝယ်လိုက်မယ်။ ဆရာတော်ကတော့ သင်္ချိုင်းထဲက နီးရာကျောင်းတစ်ခုက သွားပင့်လိုက်ရင် ရပါတယ်။”

ထိုသူမှာ ကိုမြကျော်နှင့် အလွန်ခင်မင်သော အိမ်နီးချင်း ပရဟိတသမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ “အားကိုးပါတယ် ကိုကြီးသိန်းရေ” ဟု ကိုမြကျော်ပြောသည်။ ကိစ္စဝိစ္စအာလုံးကို လွှဲအပ်ထားပုံရသည်။

အလောင်းကိုကြည့်ရန် ကျွန်တော်လာစဉ် ကိုမြတ်ကျော် ရပ်လျှက်ကျန်ခဲ့သည်။ မိုးပွဲလေးများကျလျှက်နှင့်ပင် နေအရောင် ဝင်းနေသည်။

မို့မောက်နေသော ဝမ်းဗိုက်သည် မျက်စိလွဲထားသော်လည်း အမြင်အာရုံ ထဲသို့ ရောက်နေသည်။ ပန်းနုရောင်တွင် အဖြူပန်းကွက်ကလေးများပါ သော ဖလံနယ်အနွေးထည်လက်ရှည်ကို ကြယ်သီးအစုံတပ်လျှက် သူမ ဝတ်ထားသည်။ လက်အစုံသည် ဖောရောင်မို့မောက်လျက် ဝင်းထိန်နေ သည်။ ခုထားစရာ အောက်ခုံခေါင်းအုံး မရှိသောကြောင့် ပိန်သွယ်သော လည်ပင်းသည် စောင်းလည်လျက် ပုခုံးနှင့်ပါးထိနေသည်။ ဖြစ်သလို နှောင်ထားသောဆံပင်များ ပြေလျော့ကာ လည်ပင်းအောက်တွင်တစ်ချို့ ဦးခေါင်းနောက် ဝယ်တစ်ချို့ ဖြာကြနေသည်။ သူမ၏မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ဝါထိန်နေသည်။ ပါးပြင်နှစ်ဖက် ဖူးရောင်လျက် နှုတ်ခမ်းများ ပြာနှမ်းထူ အမ်းနေသည်။ ဖောင်းမို့သောမျက်ခွံအောက်မှ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးအိမ် သည် မသိမသာလေးပွင့်ဟနေသည်။ နဖူးကျယ်ကျယ်၊ နှာတံမပေါ်တပေါ် နှင့် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သော မိန်းမငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူမဘဝ၏အနာဂတ်၊ သူမလွယ်ပိုးခဲ့ရသော ရင်သွေး၊ သူမ၏ မျှော်လင့်ချက်၊ မျိုးဆက်၊ အရာအားလုံးသည် ကြွေကွဲပျက်သုန်းခဲ့ရပြီ။ သူမနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားမည့်ရင်သွေးသည် ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား၊ သူမ သိခွင့်မကြုံခဲ့။ ကျွန်တော် မသိ၊ ကိုမြတ်ကျော် လည်း မသိ၊ လောကကြီးကလည်းမသိ၊ သိရန်လည်း မလိုအပ်တော့ပြီ။

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုမြတ်ကျော်က အလောင်းဆီ သို့ ငေးကြည့်နေသည်။

ခေါင်းအုံးတစ်လုံး သို့မဟုတ် အင်္ကျီစုံများကို ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှာကြည့်သည်။ မို့များပွင့်ထွက်ပြီး ခေါင်းအုံးဆိုးတစ်ခုကို တွေ့ရှိသည်။ မသင့်တော်ပေ။ အသုဘခေါင်းစပ်ရန်မှ ကျန်ခဲ့သော ပျဉ်တိုသုံးချပ်ကို ကျန်ခဲ့သောပလပ်စတစ်ဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ပတ်သည်။ သူမ၏ ဦးခေါင်းအောက်တွင် ခုသည်။ ဦးခေါင်းကို တည့်သည်။ ဆံပင်များကို လည်ပင်းဘေးတွင် စုခွေထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အနီးသို့ ကိုမြတ်ကျော်ရောက်လာသည်။ သူမ၏ခြေမ နှစ်ချောင်းကို သားရေကွင်းဖြင့် ပူးနှောင်သည်။ အလောင်းကို မကြည့်ပဲ

ကျော့ခိုင်းလျက် ရပ် သည်။ စီးကရက် ဖွာ ရှိုက် ကာ
 အသုဘခေါင်းပြုပြင် နေသူ များကို ကြည့် နေသည်။
 သူ့လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့် ပြီး “ဆယ့်နှစ် နာရီကျော် ရုံပဲ ရှိသေးတယ်။
 ကိစ္စထွေ ထွေ ထူးထူး မရှိ တော့ပါဘူး။ နိဗ္ဗာန် ယာဉ် က
 တစ်နာရီ လာမယ်လေ။ ကမ်းနားဘက် က လက်ဖက်ရည် ဆိုင် သွားမယ်။
 ကိုခိုင်အောင် တစ်ခုခု စားပါလား။”

‘ကျွန်တော် မစားချင်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည် ဆိုင် သွားလေ’
 ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မနေ့က ဤအချိန် မျိုးတွင် ဤနေရာမှ အသုဘတစ်ခုကို
 စီစဉ်လိုက်ပို့ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ကျောင်းနေဖက် မိတ်ဆွေ
 တစ်ဦး၏ ဖခင် ဖြစ်သည်။ စစ်တွေသို့ ဆေးကုလာရင်း ဆေးရုံ၌
 ဆုံးသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေအပိုင်း အအဝန်းများ စုပေါင်းစီစဉ်
 ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းမှ ဆက်၍ ကိုမြကျော်၏
 ယခုကိစ္စသီးသန့်ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်ခဲ့သော တမြန်နေ့ ည ၈နာရီထိ ထိုအသုဘ၌ ကိုမြကျော်
 ရှိသည်။ စာပေမိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် တွေ့စရာရှိ၍ သူပြန်သွား သည်။
 ဆရာတော် တရားဟောကြားနေစဉ် လတ်တလော ဆုံးလာသော
 အလောင်းတစ်ခုကို ရင်ခွဲရုံသို့ သယ်လာသည်။ အစပိုင်းတွင်
 ကျွန်တော်တို့ သာမန်မေ့မေ့လျော့လျော့။

ခပ်မာမာဟောက်သံ၊ အောက်ကြို့တောင်းပန်သံ၊ ယောက်ျားတန်မဲ့
 ငိုသံ ထက်ဝက်နှင့် ပြောသံ များကျယ်လာသည်။ အာရုံ များက
 ထိုဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

ကိုယ်ဝန်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အလောင်းကို ရင်ခွဲရုံတံခါးဝတွင်
 ချထားသည်။ ခပ်ဖွဲဖွဲမိုးထဲတွင် သယ်လာသောကြောင့် မိုရေစိုရွဲနေသည်။
 နဖူးနှင့် နှာသီးဖျားတွင် တင်နေသော မိုးစက် များသည်
 ခပ်စောင်းစောင်းထိုးကျနေသော မီးရောင်နှင့် လက်နေသည်။
 လင်ယောက်ျား ဖြစ်ဟန် တူသူသည် လွယ်အိတ် နှစ်လုံးကို

တစ်ဖက်တစ်ချက်လွယ်ပြီး တိုလီမိုလီပါသော ကြိမ်ခြင်းတစ်ခုကို ဘယ်လက်၊ လေးဆင့်သွတ်ချိုင့်တစ်ခုကို ညှာလက်တွင်ကိုင်ကာ အလောင်းဘေးတွင် ရပ်နေသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသဖြင့် နှုတ်ခမ်းများတုန်ယင်း ပါးစပ်မဲ့ရွဲကာ စကားကို ပီပီပြင်ပြင်မပြောနိုင်ပေ။ ခွဲရုံစောင့်လူငယ်က ပိတ်ထားသော တံခါးဝတွင် ရပ်ကာ စကားရင့်ရင့်ပြောနေသည်။ အနည်းငယ်သောက်စားထားပုံရသည်။

“အစ်ကိုတို့ စဉ်းစားကြည့်ပါအုံး၊ ဒီလူတွေက သူတို့အလောင်းကို အမှိုက်ပုံလို ဒီမှာထားခဲ့မယ်။ လာမယ် မလာမယ် သေချာတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါကျန်းမာရေးဌာနပါ။ ရက်စွန်းလာရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိခိုက်တယ်။ မလာရင် ကျွန်တော်တို့ မောပြီ။ အလုပ်ရှုပ်တဲ့အထဲမှာ ဒီအလုပ်က စိတ်ညစ်ဖို့အကောင်းဆုံးပဲ”

ကျွန်တော်တို့ရောက်လာသောအခါ သူ့လေသံက အလုပ်သဘောဆန်သွားသည်။

“ဟေ့ လူ . . . မိန်းမသေတာ အဆန်းလားဗျ၊ အူတူတူကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ခင်ဗျားပြန်လာမဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပေးမထားနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဟိုဇရပ်မှာထားပြီး ဖြစ်သလို သင်္ဂြိုဟ်ပေါ့”

အလောင်းရှင်သည် ကျေးတောနေတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာတုံ့ပြန်ရန် ကိုယ်နှုတ်အမှုအရာပြင်သည်။ ပါးစပ်မှ အသံထွက်မလာဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို ပါးစပ်ဟ၊ မျက်လုံးပြူးကာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူသည် တစ်ရပ်တစ်ကျေးမြို့ပေါ်၌ အသုဘအတွေ့အကြုံမရှိသူ၊ လုပ်ထုံးအစဉ်အလာများကို သိနားလည်ခြင်း မရှိသူ။ သည်အထဲ ပရိဒေဝဖိစီးနေသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့က ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်းပြောပေးသည်။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကလဲ၊ ငွေ ဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ(တစ်ရာကျော်)။ စစ်တွေမှာ အသိမိတ်ဆွေရှိသလား(မော်တော်ဆိပ်မှာ)။ မနက်ဖြန်ကိုးနာရီလောက် ဒီကိုလာခဲ့၊ ငွေငါးရာလောက် ရှာခဲ့၊ အဆင်မပြေရင် ပစ္စည်းတွေရောင်းဗျာ။

“ဟေ့လူ ဖြစ်အောင်လာခဲ့နော်၊ မလာရင် ခင်ဗျားတို့လိပ်စာ၊ ဆေးရုံမှာရှိတယ်၊ မလွယ်ဘူးနော်”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားတော်တော့. . .”

ရင်ခွဲရုံစောင့်အား ကျွန်တော်တို့က ဟန့်တားဖျောင့်ဖျကြသည်။ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက “ရော့၊ ခင်ဗျားကလေးတွေ စာအုပ် ဝယ်ဖို့”ဆိုပြီး ငွေတစ်ရာပေးသည်။ “အရက်သောက်မပစ်နဲ့နော်၊ သောက်ချင်ရင် ဟိုမှာရှိတယ်” ဟု ထောင့်တစ်နေရာကို ညွှန်သည်။

တံခါးဖွင့်ပြီး အလောင်းကို အထဲသို့သွင်းလိုက်သည်။ လင်ယောက်ျားက မတုန်မလှုပ်ရပ်ကြည့်နေသည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု အခါခါထပ်ပြောပြီး မိုးထဲတွင် သူထွက်သွားခဲ့သည်။

သည်ဖြစ်ရပ်ကို အသုဘပို့ရင်း သချိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ပြန်ပြောဖြစ်ကြသည်။ ကိုမြကျော် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်သည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားသူဖြစ်သွားသည်။ “အမျိုးသမီးက ကိုယ်ဝန်နဲ့ပေါ့ဟု”တွေးတွေးဆဆ တစ်ဦးတည်းပြောပြီး၊ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားသလို ဖြစ်နေသည်။ ရောက်တတ်ရာရာပြောနေသော စကားဝိုင်းတွင် သူဝင်မပါတော့ပေ။

ကိုမြကျော်က ဣန္ဒြေသမား၊ အတွေးသမားဖြစ်သည်။ မျက်နှာတည်တည်နှင့်မဟုတ်ပဲ နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးရှိသည်။ စိတ်ရင်းဖြူစင်ပြီး ကူညီတတ်သူဖြစ်သောကြောင့် ခင်မင်လေးစားကြသည်။ မြောက်ဦးမြို့နယ် ကျေးတောရွာ၊ ချောင်လည်သော လယ်သမား မိသားစုထဲက ကြီးပြင်းလာသည်။ မြို့နေအထက်လွှာများလို လှပသန်ရှင်းသပ်ယပ်စွာ ဝတ်စားနေထိုင်တတ်သည်။

‘ကျွန်တော်က တောသားပေမယ့် မင်းသားလေးလို နေချင်စိတ်ပါလာခဲ့တယ်။ အဖေက ကြည့်လို့ကိုမရဘူးတဲ့။ ဝင်္ဂိုပါတယ်ပေါ့ ဗျာ’ဟု သူ့ကိုယ်သူ ခပ်လှောင်လှောင်ပြောတတ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်စစ်တွေကောလိပ်တွင် ဆုံကြသည်။ စာပေအနုပညာ မြတ်နိုးစိတ် တူသောကြောင့် ညီအစ်ကိုပမာ၊ ငယ်ပေါင်းရောင်းရင်းပမာ

ချစ်ခင်ခဲ့ကြသည်။ အနေအထိုင် အပြောအဆို နူးညံ့သလောက် အစားအသောက် ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သည်။ အလယ်တန်းဆရာဘဝနှင့် ဘီအီးဒီ(အထက်တန်းဆရာ ဖြစ်သင်တန်း)ကို ကျွန်တော်တို့ တက်ကြသည်။ တက်ချင်လို့ မနည်းကြိုးစားပြီး တက်လာရတာ၊ စီးပွားရေးက အရင်လိုမဟုတ်၊ အဖေဆုံးပြီး မိသားစုတာဝန်ကို ယူနေရသည်ဟုပြော သည်။ သင်တန်းတစ်လျှောက် နံနက်ညစာကျောင်းထမင်း ဟင်းမှလွဲ၍ ဘာမှမစား၊ လဘက်ရည်ကော်ဖီမသောက် ကျွန်တော်တို့ လဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လျှင် ရေခဲခဲကြမ်းသောက်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာမည်။ ကျွေး၍လည်းမရ၊ ဆေးလိပ်ကိုတော့ စွဲလန်းသည်။ ညဖက်များတွင် တယောအိုလေးနှင့် နွဲ့နေတတ်သည်။ ကျောင်းအားလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ မြေနီကုန်း၊ ပန်းဆိုးတန်း စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်များကို သွားမွေ့ကြ၊ ဈေးပေါလျှင် ဝယ်စုကြ သော စရိုက်မျိုး ကျွန်တော်တို့တူသည်။ ကျောင်းပြန်သောအခါ သူ့စာအုပ်များက ကျွန်တော့်နှစ်ဆခန့်ရှိသည်။

စစ်တွေသို့ သူ့တာဝန်ကျလာသောအခါ ကျွန်တော်ပျော်သည်။ သူ့အရည်အချင်းနှင့်စိတ်ဓါတ်ကို ကျွန်တော်ယုံသည်။ စာပေ အနုပညာ၌ သူပို၍ရှင်သန်လာသည်။ ပညာရေး၌လည်း သူ့အောင်မြင်သည်။ ဝင်ငွေကို သိက္ခာအပြည့်နှင့်ရှာသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ နေထိုင်သည်။ သူ့စေတနာကို တပည့်များ၊ မိဘများက နားလည်ကြသည်။ သူညီမငယ်နှစ်ဦးနှင့်အဒေါ်ကို ခေါ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့စာပေသမား၊ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းဆရာဆိုတာ အပေးသမားတွေပါ။ အစွန့်သမားတွေပါဗျာ၊ ယူတယ်ဆိုတာ လောဘမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘဝမှာ ဣန္ဒြေရရလေးနေဖို့၊ နောက်ထပ်များများပေးနိုင်ဖို့ အတွက်ပါဗျာ”

သူ့အတွက် ဘဝလမ်းကို ရွေးချယ်ပြီးသားဖြစ်ပေသည်။

မနေ့က အသုဘအပြန်တွင် သူက စကားဆန်းဆန်းပြောသည်။

“တစ်ဖက်သားကို အထင်သေးစော်ကားတယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ဟိုလူက သူ့မိန်းမကို

လာပြီးသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဖူးထင်တယ်။ အဲဒါဆိုရင် တော်တော်စိတ်မကောင်းစရာဘဲ။ ကိုယ်ဝန်သည်ဆိုတော့ ဗိုက်ထဲက ကလေး အတွက်ပါ ခံစားရတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားက လူပျိုကြီးမို့လို့ပေါ့၊ မိသားစုနဲ့ ကလေးအဖေဆိုရင် ဒီထက်ပိုပြီး ခံစားရမှာ”

ကျွန်တော်ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောမိခဲ့သည်။ သူက ဘာမှပြန်မပြော၊ နှမ်းရိစ္စာပြုံးသည်။ သူ့မျက်ဝန်းများက ဝေမိုင်းနေသည်။ ယနေ့ နံနက် ဆယ်နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော့်ထံသို့ သူ့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ကို ခိုင်အောင် လိုက်ခဲ့ပါဗျာ၊ မနေ့က အသုဘကို ကျွန်တော်စီစဉ်နေတယ်၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်၊ လာ... သွားကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝေယျာဝစ္စတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် စကားရှည်ရှည်မပြောဖြစ်ကြ။ သူနှင့်မည်သို့ပတ်သက် သွားသလဲ၊ ကျွန်တော်မတွေ့တတ်။

* *

*

ရင် ခွဲ ရုံ ရေ့ ဌိလမ်းမကြီးသည် တောင်နှင့် မြောက်ကို ဖြောင့်တန်းစွာပြေးနေသည်။ ဤလမ်းကို ထောင့်မှန်ကျလျက် အရှေ့ အနောက် ဖြတ်သောလမ်းရှိသည်။ လမ်း၏အရှေ့ဖက်အဆုံး၌ ကုလားတန်မြစ်ကမ်းဖြစ်သည်။ ညာဖက်တွင် ဆေးရုံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး ဖြစ်၍ ထုံးဝါရောင်အဆောက်အဦများ ဆက်တိုက်ရှိနေသည်။ လမ်း၏အနောက်ဖက်တွင် ကျေးလက်တောရွာနယ် သစ်ပင်ကြီးများစီတန်း နေသည်။ ပိတောက်ပင်ကြီးများနှင့် ပျဉ်းမပင်ကြီးများပါသည်။ သစ်ရိပ်အောက်တွင် စတိုးဆိုင်ငယ်များ ဆေးဆိုင်ငယ်များရှိကြသည်။ မြစ်ပြင်ကို မျက်နှာမူလျက် ကျွန်တော်တို့လျှောက်လာကြသည်။ မြစ်ဖက်နှင့်နီးလာလျှင် ပင်လယ်ကမ္ဘာပင်များရှိသည်။ မြစ်ဖက်မှ လေတိုက်နေသဖြင့်

ကဗျားရွက်များ တရဲရဲတရဲရဲ ရှိပြီး မြည်နေသည်။

“မနေ့ညနေဘက် ကျူရှင်ပြီးတော့ ကိုဇော်ဆီသွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ခင်တဲ့ ဆရာဝန် ကဗျာဆရာလေ၊ ကိုခိုင်အောင် သိပါ တယ်။ အသုဘ မသင်္ဂြိုဟ် ဖြစ်ဖူးဗျာ။ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ဆေးရုံမှတ်တမ်းတွေလည်း ကိုဇော်ကူညီပေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ် သံသယ ကင်းပြီးသားပါ။ ရောဂါက အီကလစ်စီးယားဆိုလားပဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင် သွေးဆိပ်သင့်တယ် ပေါ့ဗျာ။ မိခင်လောင်းတစ်ဦးအနေနှင့် အဟာရ လည်း တော်တော်ချို့ယွင်းနေတယ်။ ဆေးဝါးကုသမှုလည်း နောက်ကျတယ်။ ဆင်းရဲတာလည်း ပါမှာပေါ့လေ။

လမ်းရှေ့တည်တည် မှ မြစ်ပြင်ကို မြင်နေရသည်။ နောက်ခံတောင်တန်းများ ဖွံ့ဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တစ်ညလုံးအိပ်မရဘူး၊ သင်္ချိုင်းမှာ ကိုခိုင်အောင်တို့ ပြောနေကတည်းက ကျွန်တော်စိတ်မကောင်း တော်တော်ဖြစ် သွားတယ်။ ခုလို မိုးဦးမှာပဲ ကျွန်တော့် အမေဆုံးတာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ပဲ။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ ခုထိမြင်နေသေးတယ်”

သူ့အသံ အနည်းငယ်လှိုက်ပြီး တိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဆို့နှစ်သွားသည်။ မြစ်မှ လှိုင်းပုတ်သံများ ကြားနေရသည်။

“ကျွန်တော်က မြောက်ဦးမှာ စာသင်နေတယ်၊ ခြောက်တန်း၊ ညီလေးတစ်ယောက် ရတော့မယ်ဆိုပြီး ပျော်နေတာ၊ အမေ ဆုံးတယ်လို့ သိရတော့ ငိုတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက မိုးကြီးလို့ ချောင်းတွေ လယ်ကွင်းတွေမှာ ရေတွေလျှံနေတာ ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ ရွာကို လှေနဲ့လာခဲ့တော့ လှေပေါ်မှာလည်း ငိုတာပဲ။ အမျိုးသမီးရဲ့ အလောင်းကို ခပ်ဝေးဝေးမှကြည့်ရင်း ကျွန်တော့် အမေလိုပဲ၊ သူက အသက်ငယ်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ညီမလေးတွေ ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ့မှာက ပထမဆုံးသားဦးကိုယ်ဝန်၊ အေးဗျာ. . . လူ့ဘဝမှာ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ”
ကျွန်တော်တို့. စကားမဆက်မိကြ။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ရှိနေကြတယ်။ “မနက်မိုးလင်းချင်းပဲ ဆေးရုံကို ကျွန်တော် သွားတယ်။ တာဝန်ယူပြီး သင်္ကြံဟ်မယ်ပေါ့။ ဘာမှမပတ်သက်တဲ့လူဆိုတော့ ပြောပြ၊ ရှင်းပြရတာပေါ့။ ကိုဇော်က အများကြီး ထောက်ခံကူညီ ပေးပါတယ်။ ငွေကုန်တာကိုထား၊ ဒီကိစ္စပြေလည်ဖို့ အောက်ကျိုတောင်းပန်ရမှာကိုလည်း ကျွန်တော် ဝန်မလေးပါဘူး။ ဆေးရုံတာဝန် ရှိသူတွေလည်း အများကြီးကောင်းပါတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် အမေလည်း သူ့လို ဆုံးခဲ့ပါတယ်။ အမေအတွက် အမှတ်တရလုပ်တာပါ။ ခုလို ခွင့်ပြုတဲ့အတွက် အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ သူက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက် ခါနီး သာဓုပါလို့တောင် ရယ်ရယ်မောမောပြောသွားသေးတယ်။”

သူ့ပေါ့ပါးသွားသည်။ အပျော်သံ ကပ်ပါလာသည်။

“ထောင်စုသစ်ကြိုတဲ့ အမေ့အလွမ်းပြေ ကုသိုလ်ခင်းလေးပေါ့။”

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။ “ခင်ဗျာဟာက ကဗျာတစ်ပိုဒ် စ၊ ပြီလေ၊ ဆက်လုပ်ဗျာ။”

ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ သူ့ပြုံးရယ်သည်။ မြစ်ပြင်ကို မျက်နှာမူထားသော လဘက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်သည်။ မိုးဦးလေကြောင့် အနည်းငယ် လှိုင်းကြမ်းနေသည်။ မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းမှ တောင်တန်းများကို လုံးဝမမြင်ရတော့ချေ။

“ဟိုဘက်ကမ်းက ပေါက်တောမြို့နယ်ပဲ၊ အမျိုးသမီးရဲ့နေရပ်က ပုဏ္ဏားကျေးလား၊ ပုဏ္ဏားကြီးလား မသိဘူး၊ ဆရာဝန် လက်ရေးဆိုတော့ ဖတ်ရမလွယ်ဘူး၊ ပေါက်တောက မိတ်ဆွေတွေသိမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးကြိုလို့ရောက်ရင်လည်း အကျိုးအကြောင်း ဝင်ပြောရတာပေါ့။”

“သူ့ယောက်ျားအခုနေ အသုဘမှာရောက်လာရင် ပိုကောင်းသွားမယ် ကိုမြကျော်”

“အေးဗျာ၊ သူလည်းမလာဘဲ ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ။”

* * *

*

နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ကို ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် စောင့်ဆိုင်းပေးပါရန် ကိုမြကျော်က မေတ္တာရပ်ခံသည်။ စီးကရက်ဖွာလျှက် လမ်းမကြီးဖက်သို့ ကြည့်ရင်း၊ နာရီကိုကြည့်ရင်း ကိုမြကျော်စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

စီးကရက်ကို မြောင်းထဲလွင့်ပစ်လိုက်ပြီး “ကားဆရာရေ သွားကြမယ်”ဟုဆိုကာ ကားပေါ်တက်သည်။ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်က ရှေ့မှ စထွက်သည်။ နောက်မှ တိုယိုတာနောက်ဖွင့်ကားလေးတွင် ကျွန်တော်၊ ကိုမြကျော်နှင့် ကိုကြီးသိန်းတို့အဖွဲ့ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။ အသုဘကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း မဟုတ်ဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးတမ်းစဉ်လာနှင့်အညီ ပြုခဲ့သည်။ လာပို့သူက ခြောက်ဦး၊ အသုဘရှင်က သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်၊ သေသူက အဝတ်အစား ဆင်းဆင်းရဲရဲ၊ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနဲ့ အသုဘသည် စည်းမကျ၊ ဝါးမကျဖြစ်နေသည်။

“တပည့်တော်ရဲ့ ညီမလေးပါ ဘုရား၊ ဝေးသွားတာကြာပါပြီ၊ ဆေးရုံမှာဆုံးပြီးမှ သိရပါတယ် အရှင်ဘုရား”

သူ့အသံသည် ပကတိ တည်ငြိမ်နေသည်။

အသုဘအခေါင်းအဖုံးကို သံမရိုက်မီ အမျိုးသမီးငယ်အား နောက်ဆုံးအကြိမ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုမြကျော်က ကျွန်တော်ကို ကျောခိုင်းကာရပ်လျှက် ပြန်ကြွသွားသော သံဃာအရှင်အား ငေးကြည့်နေသည်။

* *

*

နံနက်လင်းသည်နှင့် ကိုမြကျော် ရောက်လာခဲ့သည်။ လန်းဆတ်ပေါ့ပါးသော အပြုံးနှင့်ဖြစ်သည်။ “မနေ့က ကျွန်တော် နည်းနည်းလေး လိုသွားတယ်ဗျာ၊ လိုက်ခဲ့ပါအုံး၊ ကိုခိုင်အောင်ရယ်၊ ကျောင်းရှိရင်လဲ ဒီတစ်မနက်တော့ လိုက်ကူပါအုံး”

ကျွန်တော် ငြင်းစရာမရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မနေ့က အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့

ပြောလာကြသည်။ ကျွန်တော့ ရင်ထဲ၌ ဖြစ်တည်နေသော မေးခွန်းတစ်ခုရှိသည်။

“ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်၊ အဲဒီအမျိုးသမီးကို ခင်ဗျားသေချာ မကြည့်ဖြစ်ဖူးနော်”

သူက ကျွန်တော့်ကို အံ့သြစွာကြည့်သည်။ နွမ်းလှစွာပြုံးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုခိုင်အောင်၊ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်မိအောင် နေခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် စကတည်းက အမေ့အသုဘလို ခံစားပြီး လုပ်နေတာ၊ သူ့ကို ကြည့်မိရင် တစ်စိမ်းမျက်နှာကို မြင်ပြီး အာရုံပျက်သွားမှာကို စိုးတယ်၊ မနေ့ညက နိုးတစ်ဝက်နဲ့ အမေ့ကိုဘဲမြင်နေတယ်၊ အမေ့ကို ကိုယ်တိုင်သဂြိုဟ်လိုက်သလို ကျွန်တော် ခံစားရတယ်။ မစမ်းဖြူဘဝက

တော်တော်ကြေကွဲစရာကောင်းပါတယ်၊ သူ့ရင်သွေးလေး အတွက် ပိုပြီးစိတ်မကောင်းစရာပေါ့”

ဆိုင်းဘုတ် ပန်းချီဆိုင်းငယ်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေကြသည်။ ဆိုင်ထဲသို့ သူဝင်သွားသည်။ သစ်သားမှတ်တိုင်တစ်ခုကို ယူပြီး ကျေကျေနပ်နပ်ပြုံးလျှက် သူထွက်လာသည်။

သပ်သပ်ယပ်ယပ်မှတ်တိုင်လေး

“မစမ်းဖြူ (ပေါက်တော)

အသက် (၂၂ နှစ်)”

နီညိုရောင် ယျဉ်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်ဆေးဖြင့် ဝိုင်းစက်စက်ရေးထားသည်။ မနေ့ညကထဲက အပြီးသပ်မှာထားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ လှပလွန်းသော သူ့စိတ်ကူးကို ရင်ထဲ၌ ချီးကျူးနေမိသည်။

“ဆင်းဆင်းရဲရဲ သေရပေမယ့် ဘဝမှာ မှတ်တိုင်လေးတစ်ခုတော့ ရှိသင့်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုခိုင်အောင်”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသွားသည်။ သို့သော် ကြည်နူးနေသည်။ စကားပြန်မပြောမီ၊ သူ့ကိုပြုံးလျှက်

ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

လူသားတစ်ဦး သေဆုံးသွားသောအခါ သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးသူ အနည်းနှင့် အများ ရှိကြပါလိမ့်မည်။ အရေးကြီးသည်မှာ တန်ဖိုးထားကြေကွဲမှုဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သေဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့ကို တန်ဖိုးထားကြေကွဲသူ အနည်းဆုံးတစ်ဦးတော့ ရှိသင့်ပါသည်။ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစွာနှင့် လူ့လောကကို ကျောခိုင်းသွားရသော်လည်း သူမအား တန်ဖိုးထားကြေကွဲသူတစ်ဦး ရှိနေခြင်း အတွက်၊ သူမ သိခွင့်မကြုံတော့သော်လည်း မစမ်းဖြူ ကံကောင်းပါသည်။

စက်ဘီးကို ဆိုင်မှာထားခဲ့ပြီး ဆိုက်ကားတစ်စီး ငှားကြသည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့ ဘယ်ကိုသွားမလဲ”

“သင်္ချိုင်းကို. . .”

စာပေအနုပညာမြတ်နိုးသော ကျောင်းဆရာတစ်ဦးက သူနှင့်မည်သို့မျှ မပတ်သက်သော တောသူမလေးတစ်ဦး၏ သင်္ချိုင်းမြေပုံတွင် မှတ်တိုင်ငယ်တစ်ခုစိုက်ခဲ့ပါသည်။

ဤလူ့ရွာမြေ၏ တစ်ခုသော သင်္ချိုင်းတစ်နေရာတွင် မေတ္တာတရားမွှေးမြှာ သုခုမသင်းမြသော မှတ်တိုင်ငယ်တစ်ခု ရှိပါသည်။

ထိုမှတ်တိုင်အောက်တွင် မစမ်းဖြူနှင့် ရင်သွေးငယ်တို့ ငြိမ်းချမ်းနေကြပါပြီ။

ထိုမှတ်တိုင်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်က သေဆုံးသွားသော ကျေးတောသူ မိခင်တစ်ဦး၏ မှတ်တိုင်လည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထိုမှတ်တိုင်သည် အဝေခိုကဒုက္ခနှင့် သေဆုံးသွားရသော အမျိုးသမီးများအတွက် မှတ်တိုင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထိုမှတ်တိုင်သည် မိခင်၏ဂီတ၊ မိခင်၏နို့ရည်ကို ခံစားသောက်စို့ခွင့်မကြုံသော ရင်သွေးငယ်များအတွက် မှတ်တိုင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထိုမှတ်တိုင်ကို စိုက်ထူပေးသူ၏ ဘဝမှတ်တိုင်ငယ်တစ်ခုလည်း
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

မောင်ခိုင်အောင်

မှတ်ချက်။ ။ ဤဝတ္ထုသည် စာပေလောကစာအုပ်တိုက်မှ
ကျင်းပသော မိုးမိုး(အင်းလျား)အမှတ်တရ ဝတ္ထုတိုပြိုင် ပွဲ(သတ္တမကြိမ်
၂၀၀၀ပြည့်နှစ်)တွင် ပထမဆုကို ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။

တီတစ်ကောင်၏ မြောက်ဦးပေဒ

မြို့ချစ်ကေ၊ တီဖြစ်တေ (ရခိုင်ကေးပျံ)

နန်းတော်ကုန်းသည် အနည်းငယ်မြင့်သဖြင့် အရိပ်သည် ကတ္တရာလမ်းပေါ်၊ ဆေးရုံပေါ်၊ ဝန်ထမ်းအဆောက်အဦများ အပေါ် ပြန့်ကျနေသည်။ နန်းတော်ကုန်း အရှေ့တံခါး၏ဂန္ထဝင် လှေကားထစ်များသည် ညိုမှောင်လာကြပြီ။ အနောက်တံခါးတွင် လာဦးခိုက်နေသော မညီမညာ ကတ္တရာလမ်းပေါ်၌ကား နေရောင် လင်းလက်နေဆဲ။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ တောင်စွယ်တောင်တန်းများ သည် စိမ်းလူလူ၊ ညိုလူလူ၊ ပြာလူလူနှင့် နုချင်တိုင်းနုကာ လှချင်တိုင်း လှနေကြသည်။ တောင်ထိပ်များတွင် ရှေးဟောင်းစေတီတော်တို့ စံပယ်နေကြသည်။ တချို့ ပလက်တီနမ်၊ တချို့ ခဲပုပ်၊ တချို့ မြရောင် တချို့ စေတီတော်တို့၌ စိန်ဖူးကင်းမဲ့လျက် ထီးတော်ကျိုးလျက် ရှိကြ သည်။ မြောက်ဦးအား ထာဝစဉ် စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုနေသော

သူတော်စင်တို့ ကွန်းခိုရာဗိမာန်များဟု ဆိုရမည်။ သူ့ရဲ့ခိုပေါ်မှ ရဲမက် တို့နှင့်လည်း တူပေ၏။

ဂ-ငယ်ကွေ့ ပစောက်ကွေ့များဖြင့် ချောင်းငယ်တစ်ခုသည် မြို့ထဲ၌ ကဗျာဆန် ဆန် (မြို့လူထု အတွက် ကား စီးပွားရေး ဆန် ဆန်) စီးဆင်းလျက်ရှိလေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သုံးရာငါးဆယ်ခန့် က ဥရောပဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဤမြို့သို့ ရောက်ဖူးလေသည်။ အီတလီကျွန်းဆွယ်မှ ရောင်စုံပြုံးပြက်လှပသော ရွှေရောင်ငွေရောင် လွင့်သော စာပေယဉ်ကျေးမှု အနုပညာတန်ဆောင် ထွန်းလင်း ပြောင်သော ဗင်းနစ်မြို့ကို မြောက်ဦးနှင့် နှိုင်းခဲ့ဖူးပါလေသည်။

နှစ်ဆယ်ရာစု၏ နောက်ဆုံးဆယ်စုနှစ်တွင် မြို့ငယ်သည် မြို့ပြ ရန်ကို မြည်းစမ်း ရှုရှိုက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ တီဗီအင်တာနာတိုင်များသည် ဓနိမိုးများပေါ်မှ ထိုးထွက်နေကြသည်။ ရော့ခ်တေးသံများသည် ကတ္တရာလမ်းငယ်ကို ဖြတ်ပြေးပြီး ဖြိုလက်စတောင်နံရံများကို လာ ရိုက်ခတ်သည်။ ဂျင်းအင်္ကျီဝတ်ထားသော မိန်းကလေးများသည် တရုတ်စက်ဘီးများစီး၍ ကျောင်းတက်နေကြသည်။ နိုင်ငံတကာ ဘီယာဘူးများသည် ငါးသုံးလုံးငွေ ဝေ့ဝဲနေသော ကွမ်းယာဆိုင်များ အပေါ် ခပ်တည်တည် တက်ထိုင်နေသည်။ ဗီဒီယိုများထဲသို့ ခေါင်း ရွက်ဈေးဗန်းနှင့် မိန်းမငယ်များ တန်းဝင်သွားကြသည်။ ချောင်းထဲ၌ အဝတ်ဗလာ ကိုယ်တုံးလုံး ကလေးငယ်များ မြူးတူးနေကြသည်။ စပါးအပြည့်နှင့် လောင်းများ၊ ဖြန့်ကြက်နေသော ပိုက်ကွန်များ၊ ရေထဲသို့ ငိုက်ဆင်းနေနေသော ယိုင်နဲ့နဲ့ အိမ်သာများ၊ နန်းတော် ကုန်း တံတိုင်းအိုများသည် မီးလောင်ပြင်မှ တိုးထွက်နေသော မီးလောင်အိမ်တိုင် ငုတ်တိုင် များနှင့် တူသည်။ ဘာသာရေးပွဲတော် နေ့များ၌ ရင်ခုန်တက်ကြွဖွယ် စည်တော်သံများသည် တောင်ဝန်းရံ များ တုန်ခါလှနိုး ဟိန်းမြနေတတ်သည်။ မြောက်ဦး၏အရှေ့ မျိုးဆက်သည် အနောက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လာပါသည်။ ‘ဝွတ်မောနင်း’ဟု ဥရောပမိတ်ဆွေအား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် အသင့်ရှိနေပါပေသည်။

နန်းတော်ကုန်းကို အတွေး တသီတတန်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုသည်မှာ တရားတိုက်ဝင်မည့် အမေ၊ လိုက်ပို့သူ ကျွန်တော်၊ တို့လိမ့်လီ ဆွဲခြင်းတစ်ခု၊ တရားစာအုပ် များ ပါသည်။ အိပ်ရာလိပ်ထဲ၌ အဝတ်အစား အနည်းငယ် စောင်ပါး နှစ်ထည်၊ ခြင်ထောင် တစ်လုံးတို့ ပါသည်။ အမေ့မျက်နှာသည် လန်းဆတ်ကြည်လင်နေသည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သော် လည်း ခြေလှမ်းများ လေးဖင့်မနေ၊ ပေါ့ပါးလှချေသည်။ အမေ့ မျက်ဝန်း၌ လူငယ်တို့၏ တောက်ပမှု ပြန်ရှင်လာသည်။ လူလတ် အရွယ်တစ်ဦး၏ အားမာန်ကို မြင်ရသည်။ ဇရာကို ခုခံတိုက်ခိုက် နေရသော လူကြီးတစ်ဦး၏ တည်ငြိမ်မှုကို တွေ့ရသည်။ အမေသည် ငြိမ်းချမ်းအေးမြ လှပနေသည်။ မြောက်ဦးနှင့်အမေ တူညီနေပါ သလားဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။ အမေရင်ထဲတွင် ဓမ္မ မိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့လိုသောဆန္ဒ ငြိမ်းချမ်းမှုရသကဲ့ ရယူလိုသော ဆန္ဒသာရှိမည်ဟု ထင်သည်။ သုခအတွက် ပျော်ဖက်၊ ဒုက္ခအတွက် အံ့ကြိတ်ဖက်၊ ချစ်လှစွာသော အဆွေခင်ပွန်း၊ လူလားမြောက် သားသမီးများ၊ လိမ္မာသော ချစ်စဖွယ်မြေးငယ်များ၊ မြတ်နိုးယုယ ချစ်ခင်သော နှင်းဆီပင်များ၊ သစ်ခွဲများ၊ သဇင်ညှာတံများ၊ နိုင်ငံခြား ပိန်းပင်များ၊ ရွှေရောင်ဒေလီယာပွင့်ကြီးများကို ခဏတာ စွန့်ပစ်ခဲ့ပါ သည်။ အမေမုန်းတီးသော၊ စိတ်ညစ်ညူးနေသော ကုန်းဈေးနှုန်းများ ရှုံးနိမ့်ကျန်ခဲ့ရပါသည်။ အမေနိုင်မနိုင်ကို ဝေခွဲမတတ်သော်လည်း မရှုံးတာတော့ သေချာပါသည်။ လူ့ဘဝမှာ နိုင်ဖို့ထက် မရှုံးဖို့က အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။

အမေက အိပ်ရာလိပ်နှင့်ခြင်းကို တလှည့်သယ်မည်ပြောသော် လည်း ကျွန်တော်က မပေး။ တောရွာကျောင်းသို့ ခရီးတစ်ဝက်သာ ပို့နိုင်မည့် ဆိုက်ကားကိုလည်း မငှားတော့။ ပစ္စည်းများနှင့် အမေ နှင့်၊ အတွေးများနှင့် ကျွန်တော် ကျေနပ်နေသည်။ ကြည်နူးနေသည်။ မြို့ပြဆန်လာလျှင် သည်လိုမျိုး ကျေနပ်ကြည်နူးနိုင်မှု ရှိနိုင်ပါဦး

မည်လားဟု ရင်ထဲ ထင့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ရုံးကြီးရှေ့ ကတ္တရာလမ်းမှ အရှေ့ဘက်သို့ ချိုးဆင်းလိုက်သည် နှင့် ပီဘီကျေးလက်ဖြစ်သွားတော့သည်။ ရွဲ့လမ်းသည် မကြာမီက ရွာခဲ့သော ဆောင်းဦးမိုးကြောင့် ဗွက်ထနေသည်။ ကျွဲနွားခြေရာ လူခြေရာ၊ ဆိုက်ကားခြေရာများ၊ ရုပ်ရက်ခတ်လျက် လမ်းဘေးတွင် ဝက်သားအမိတစ်အုပ်၊ မြေကြီးကို နှုတ်သီးချွန်များဖြင့် ထိုးဆွနေကြသည်။

ဖိုးခေါင်တောင်တန်းမှ ဖြာထွက်လာသော ဘီလူးမတောင် တန်းသည် အရှေ့တောင်ဘက်သို့ လှပသွယ်လျစွာ တန်းဆင်းသွားသည်ကို မြင်နေရသည်။ မြောက်ဦးခေတ် တည်ခဲ့သမျှ ပုထိုးတော် များ၏ ဌာပနာလှိုဏ်ခန်း တည်ရှိသော ဘုရားပေါင်း တောင်ဆင့်၊ ထိုနှင့်ဆက်၍ မြဝါတောင် သျှင်မြဝါစေတီတော်၊ မြောက်ဦးခေတ်၌ စေတီတွင် ပုထိုးတစ်ဆူတည်တိုင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို ဤ လှိုဏ်ဂူတွင် ဌာပနာခဲ့ကြသည်။

လူသားတို့၏ လောဘကြောင့် ပေလော၊ ယဉ်ကျေးမှုကို တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးရမှန်းမသိသော လူများကိုပင် အပြစ်ဆိုရမည်လော။ ဆင်းရဲခြင်းသည်ပင်လျှင် တရားခံလော၊ ယဉ်ကျေးမှု နှလုံးအိမ်ကို ဝမ်းစာတစ်လုပ်အတွက် ရွှေတစ်ဆင်စာအတွက်၊ အိမ်တစ်ဆောင် ကားတစ်စီးအတွက် ဖောက်စားနေကြသည်မှာ သည်မြို့ငယ် အတွက် ရိုးနေသည်ဆိုလျှင်မမှား။ သျှင်မြဝါသည် ဘင်္ဂလားနယ်ထိ ရခိုင်အင်ပါယာ ချဲ့ထွင်သော မင်းဘာကြီး၏ မင်းတိုင်ပင်အမတ် ပညာရှိ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏အမျိုးသား၊ မိမိနိုင်ငံ လုံခြုံရေးအတွက် မိမိ ဘဝကို ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် စတေးခဲ့သော သူ့အထုပုတ္တိကား ရခိုင် ဂန္ထဝင်ပုံပြင် တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

မြဝါတောင်ခြေတွင် သျှင်မြဝါကျောက်တိုင် ရှိသည်။ သူ၏ ခြံဝင်းသည် သန့်ရှင်းနေသည်။ ယခင်က ညစ်ပတ်ရှုပ်ပွနေသော မျိုးခြား ကျူးကျော်တဲများမရှိတော့၊ ဆောက်လက်စ အဆောက်အဦး သစ်များ၊

ဝန်ထမ်းအိမ်ရာများ၊ ရုံးများက နေရာယူထားကြသည်။ အမိုးအကာကား မရှိကြသေး။ သစ်ဘောင် သစ်တန်းများသည် နီရဲ သစ်လွင်နေကြသည်။ ညာဖက်သို့ ခြင်္သေ့လည်ပြန် စောင်းငဲ့ကြည့် လျှင် ရွှေဂူတောင်ကို မြင်ရသည်။ မြောက်ဦးမြို့၌ မိုးကြမ်းလျှင် သက်နဲ့တောင်များ ပြိုကျတတ်သည်။ တောင်ထိပ်ရှိ စေတီအိုသည် လမ်းပေါ်သို့ ပြိုကျလုနီနီ မိုးနေသယောင်ရှိသည်။ ရွှေဂူတောင် စေတီတော်သည် မြို့ငယ်၏ ဖွားဖက်တော်ဖြစ်သည်။ မြောက်ဦးမြို့ တည် နရမိတ်လှ မင်းစောမွန်၏ ထီးတည်နန်းတည် ဘုရားငါးဆူမှ တစ်ဆူဖြစ်ပေသည်။ နန်းတော်၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်တွင် ငါးရာစုနှစ် တစ်ဝက်ကျော်ခဲ့ပြီ။ နန်းတော်၌ မင်းဆက် ပြတ်ခဲ့ပြီ။ တံတိုင်းရိုးနှင့် မြက်ဆိုးများသာအတိ၊ စေတီတော်ကား မိုးဒဏ် လေဒဏ်၊ လောကဓံကို ကြံကြံခံဆဲပင်၊ ရခိုင်ပြည်နယ်ကို သိမ်းယူ ပြီးနောက် မြောက်ဦးမြို့ဝန် နန္ဒပကျန်က စေတီကို မွမ်းမံခဲ့သည်။

ရခိုင်ဗိသုကာနှင့် မြန်မာဗိသုကာ လက်ရာတို့သည် ရောယှက် နေသည်။ ထိုမှ နှစ်လေးဆယ်၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး ပြဿနာများ၊ နယ်စပ်အရေးအခင်းများ၊ အုံကြွမှုများ၊ စစ်ပွဲငယ်များဖြင့် ရှုပ်ထွေး ပွေလီပြီးနောက် အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီ အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီးနှင့် ဘာကင်ဟမ် အကျိုးစီးပွားအတွက် ရခိုင်ပြည်နယ်သည် ဗြိတိသျှ အင်ပါယာထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရ ပြန်ချေသည်။

၁၈၂၄ ခု အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲတွင် ရခိုင်ပြည်နယ် ဇာတ်ခုံထက်၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောရစ်ဆင်နှင့် ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီး ရောဘတ်ဆင်တို့သည် ဇာတ်လိုက်များဖြစ်ကြသည်။ ရခိုင်ပြည်နယ် ကို သိမ်းပြီးနောက် ခေတ်ရှေ့ပြေးသော ဥရောပယန္တရား၏ ပထမ ဆုံး အုပ်ချုပ်ရေးရုံးကို ရောဘတ်ဆင်သည် ရွှေဂူတောင်ပေါ်၌ တည်ထောင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့လေသည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်၊ စစ်ကြိုခေတ်၊ စစ်ပြီးခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ်၊ သမိုင်းခေတ်တို့သည် ဤနေရာကို ဖြတ်သန်း

သွားခဲ့ကြပေပြီ။ နောက်လည်း ဖြတ်သန်းသွားကြဦးမည်။ သမိုင်း နာရီများထဲတွင် မြောက်ဦးသည် ယနေ့ထိရှိနေဆဲ၊ ရှင်သန်နေဆဲ၊ မြောက်ဦးသည် ရခိုင်ပြည်ဖြစ်တည်မှုနှင့် မည်သည့်အတိုင်းအတာထိ ထပ်တူကျပါသနည်း။

လာမည့်ရာစု၊ ထောင်စုများတွင် ဆက်လက်ဖြစ်တည်ဦးမည် လော။ မြောက်ဦးသင်သည် ဘယ်မူဟန်နှင့် ပွင့်မည်နည်း။ ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းသွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ သားအမိသည် ရှေ့သို့ဦးတည်နေသော လမ်းမ ကြီးမှ မြောက်ဘက် လမ်းသွယ်ကျဉ်းကျဉ်းသို့ ဆင်းလျှောက်လာခဲ့ကြ သည်။ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ အတန်ငယ် လျှောက်ပြီးနောက် တောင်ကြားလမ်းကျဉ်းတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရသည်။

လမ်းသည် အနည်းငယ်ကွေ့ကောက်၏။ ထိုနောက် ရတနာ့ မာန်အောင်စေတီတော်ကို ဘွားခနဲဝမ်းသာကြည်နူးစွာ ဖူးမြော်ရ ပေသည်။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဥပစ္စေကကံဖြင့် သေဆုံးသူများ အတွက် သင်းချိုင်းတစ်ခု လွန်ခဲ့သောအချိန်က ရှိခဲ့ဘူးသည်။

ယခုတော့ ယာတော၊ ကိုင်းတောများ၊ လူရိပ်ကျောင်းရိပ်၊ ဓမ္မရိပ်၊ ဓမ္မအနံ့၊ ရတနာ့မာန်အောင်စေတီတော်သည် ဆည်းဆာ ကောင်းကင်ထဲသို့ သပွယ်လှပစွာ ငွားစွင့်ထိုးထွက်နေ၏။ တောရ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတော်တစ်ပါးနှင့်မတူပဲ ဉာဏ်ပညာ ပြည့်စုံပြီး ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါခန့်ညားသော အမျိုးကောင်းသား လူငယ်တစ်ဦး နှင့် တူနေသည်။

နေမင်းသည် သူ၏အလင်းတန်းများကို မကြာမီရုပ်သိမ်း တော့မည်။ နေခြည်များသည် စေတီတော်ထိပ်ဖျား၌ ပူဇော်ကန် တော့နေကြသည်။ ရွှေလျားနေသော တိမ်ပျိုပန်းနုများသည် ဆရာ အရှင်အား ကန်တော့ပြီး နောက်သို့ ခပ်ယိုယိုဆုတ်သွားသော တပည့်များနှင့် တူနေသည်။

မြောက်ဦးခေတ် ဘုန်းတန်ခိုး အထက်ဆုံးဖြစ်သော ဆယ့်ခုနှစ်

ရာစုနှစ်အလယ်က မင်းနှင့်ပြည်သူတို့ တည်ခဲ့သော စေတီတော် သည် ကျွန်တော့်အား တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောနေသယောင် ရှိသည်။ စေတီတော်၏ တောင်ဘက်တံခါးဝမှ ဝင်ကာ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြ သည်။

စေတီအုတ်ရိုး၊ တံတိုင်း၏ မြောက်ဘက်တွင် အမေ၏ခရီးပန်း တိုင် တောရကျောင်းသို့ ရောက်သည်။ ယခင်က လူရိပ်လူယောင် ကင်းသောချောင်၊ ယခုတရားဆောင်၊ ဓမ္မာရုံ၊ ကျောင်းဇရပ်၊ ဘုရား သိမ်၊ သစ်ပင်ပန်းပင်များ၊ ပြန်လည်တူးဖော်ထားသော ကန်ငယ်၊ ရေပြင်က ငြိမ်သက်ပြာညိုလျက်၊ ကြည်နူးစရာ ငြိမ်းချမ်းနယ်မြေ။

အမေအား ဓမ္မမိတ်ဆွေများက ကြိုကြသည်။ နေရာထိုင်ခင်း ပေးကြသည်။ စကားများပြောကြသည်။ ကျွန်တော့် တာဝန်ပြီးဆုံး ခဲ့ပြီ။ ရင်၌ ပီတိပြည့်ဝှန်း၏။ တောင်စောင်းပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံ ငယ်သို့ တက်ရာတွင် ၎င်းမှဆင်းလာသော ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေနှင့် ဆုံကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့်စစ်တွေ၌ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ စာသင်ဖက်၊ ယဉ်ကျေးမှု အသင်းအဖွဲ့များတွင် ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူ၊ ကျွန်တော့်ထက် လေးငါးနှစ်ခန့်ကြီးသည်။

သူက လေးဆယ်စွန်းပြီ။ ကျွန်တော်က ဥရောပစံနှုန်းအရ ဘဝ မစသေး၊ သူသည် မိဘလက်ငုပ် စီးပွားရေးကိုလုပ်ရင်း အောင်မြင် နေသူတစ်ဦး၊ ကျောင်းဝေယာဝိစ္စများကို လူအားငွေအား စိုက်ထုတ် ပြီး လုပ်ကိုင်သည်။

စစ်တွေမှလာပြီး သီတင်းနှစ်ပါတ် တရားဆောင်ဝင်မည်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေစိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့နေကြောင်း သူ့မျက်ဝန်း၊ သူ့ မျက်နှာ၊ သူ့အသံ တို့မှာ ထင်ဟပ် ပြလေသည်။ သူက ကျောင်းဝင်း အနံ့လိုက်ပြသည်။ သည်ဝင်းတွေကို မနိမ့်မမြင့် တောင်ကိုးလုံးက ဝန်းရံထားကြောင်း သမိုင်းအစဉ်အလာကို ရှင်းပြသည်။

ဟိုအဝေးမှ ရခိုင်ရိုးမသည် မှန်ရီမှိုင်းပြ နေသည်။ နေရောင် ပျောက်လုဆဲကာလ ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တောရိပ် တောင်ရိပ်တို့ဖြင့် စိမ်းမြည့်မြ လှပသော အေးငြိမ်းသော လုံခြုံသော

စပါးဆန်ရေဝပြောသော သည်ဒေသကို နန်းမြို့နေရာ ရွေးချယ်ခဲ့ သော မွန်းစောမွန်၏ နှလုံးသားကို ဝေမျှခံစား နားလည်မိပါသည်။ စစ်တို့ဖြင့် လောင်ကျွမ်းနေသော ပြည်သူနှင့် သူ့ဘဝအတွက် ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်းရိပ်သာကို သူရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျောင်းဝင်းမှခွါခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေက စေတီတော်မြောက်တံခါးထိ လိုက်ပို့သည်။ မှောင်ချေပြီ။ သူက တရားစမ်းကြည့်ရန် တိုက်တွန်းတစ်ဝက်ဖြင့် ကမ်းလှမ်းသည်။

ပစ္စုပွန်ဖြစ်တည်မှုသည် ငြင်းမရ၊ ရှောင်မရသောအရာဖြစ် သည်။ ပူလောင်သည်ဖြစ်စေ၊ အေးငြိမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိဘဝသည် မိမိကိစ္စ၊ မိမိပစ္စည်းသာဖြစ်သည်။ လက်လွဲအပ်နှံ၍ရသော ပစ္စည်း မျိုး မဟုတ်ပါ။ တမလွန်ကို မဆန်းစစ်မိသေး၍ တမလွန်အတွက် မပြင်ဆင်ရသေးပါ။ အဆုံးစွန်သောဘဝ၌ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု ရလိုပါ၏ဟု ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် များ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြပါသည်။ စပ်ကူးမတ်ကူးကာလတွင် သံသရာ၌ အဖန်တလဲလဲ ကျင်လည်ပြီး အဆုံးစွန်သော ဘဝတွင်ကား နိဗ္ဗာန်တံခါးပွင့် လိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်ကြပါသည်။

သုက္ကဒုက္ခတို့ဖြင့် ရောယှက်နေသော လူ့ဘဝသည် မြတ်နိုးစရာ ဟု မှတ်ယူလျှင် သံသရာဆိုသည်မှာ ချစ်သူနှင့်ခရီးသွားခြင်း ဖြစ်လိမ့် မည်။ ကောင်းမှုပြုရန်၊ မကောင်းမှုကိုရှောင်ရန် စိတ်နှလုံးကို သန့်ရှင်း စင်ကြယ်ရန် ဤသုံးချက်သည် တရားတော်၏ အနှစ်ရသ ဖြစ်ကြောင်း “သဗ္ဗပါပဿ အကရနံ၊ ကုသလဿ ပသသမ္ပဒါ၊ သစိတ္ထပရိ ယောမဲပဏံ၊ ဧတံဗုဒ္ဓါ နုပါသနံ”ဟု ပါတိမောက်ဒေသ၌ ဗုဒ္ဓ လေးလေးနက်နက် ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်က သင်ခဲ့ရ သော လောကသာရပျို့ ၌ “ကောင်းမှုမြတ်နိုး ကောင်းအောင်ကြိုး၍၊ ကောင်းကျိုးကိုယ်၌ တည်စေမင်း”ဟု ရခိုင်သူမြတ်ရေးခဲ့သည်။

ကောင်းမှုပြုသူအတွက် ဘုရားသခင်၏ လက်ဆောင်မွန်သည် ကောင်းမှုဆက်လက်ပြုရန် ဖြစ်သည်ဟု အမေရိကန် ဒဿနဆရာ

ကဗျာဆရာ အီမာဆင် ပြောခဲ့ဘူးသည်။

ယဉ်ကျေးသော လူသားသည် လူသားထုအတွက် မိမိတို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် ကောင်းမှုပြုရန် တာဝန်ရှိသည်။ ဝတ္တရား ရှိသည်။ သမိုင်းခေတ်၏ တာဝန်များသည် မိမိတို့၏ပုခန်းပေါ်၌ ရှိနေကြသည်။ ကျေပွန်မှု၊ မကျေပွန်မှု၊ ဒီကရီများသည် ဘဝ၏ တန်ဖိုးကို ဖော်ညွှန်းကြသည်။ ကောင်းမှုပြုရန်မှာ ဝိဇ္ဇာတာဝန်ဟု ခံယူသည်။ သည်လုပ် ရပ် အတွက် လက်ငင်းဘဝသည်လည်း ကောင်း၊ နောင်ဘဝအတွက် လည်းကောင်း၊ မည်သည့်အရာကိုမျှ မမျှော်ကိုးလိုပါ။

ယခုဘဝ၌ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသဖြင့် နောင်ဘဝတွင် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလိုကြသည်။ ယခုဘဝ၌ အောင်မြင်ချမ်းသာ၊ နောင်ဘဝမှာ ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာ၊ ဘရုနိုင်မှ ဘိုကီးယားနှယ်ဘဝကို မျှော်လင့်တောင့်တသူများနှင့် ကြုံဘူးသည်။ ပညာကို တန်ဖိုးထား သူများက အိုင်စတိုင်းနှယ်၊ ယန်းပေါဆတ်နှယ် ပညာရှင်ဘဝ သုခမိန်ဘဝကို ခံယူလိုကြမည်။ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ ရည်ရွယ်ချက် မြင့်မားသူတို့အဖို့ ဒေဂူးလျားလို၊ ဘူထရောဂါလီလို ဘဝမျိုးကို မျှော်မှန်းမည်။ နိဗ္ဗာန်ဆု မပန်ဘဲ ထိုဆုသည် ဆုပန်သည်မှာ ပုထုစဉ် တို့ သဘာဝ၊ မိမိတော့ ဘာဆုမှမပန်၊ ဘယ်သူမှလည်း မဖြစ်ချင်။ ဥရောပတွင် ၊ အမေရိကန်တွင် လူမဖြစ်ရသည်မှာ အလွန်နစ်နာ ပါသည်ဟုလည်း တစ်ခါတစ်ရံမျှ သိမ်ငယ်သိမ်ဖျင်း မတွေးမိဘူး။ တိုကျိုနှယ် မဟာရန်ကုန်နှယ် မက်ထရိုပိုလိတန်တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်း သွားသူ ဖြစ်ရပါလို၏ဟုလည်း မဲပြောင်ထေ့ငေါ့ မပြောချင်ပါ။

လှပစိမ်းလန်းသော၊ ကဗျာဆန်သော၊ ဂန္ထဝင်ဆန်သော၊ စက်မှု မဖွံ့ဖြိုးသော၊ ဆင်းရဲမွဲတေသော၊ အသိပညာနယ်ကျဉ်းသော၊ ရောဂါ ဘယ ထူပြောသော မိခင်မြေ၌သာလျှင်၊ ဒုက္ခသုခကို ပွေ့ဖက်ပြီး မိမိတိုင်းပြည်၌ လူဖြစ်ရခြင်းကို တန်ဖိုးထားလိုပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လက်ရှိဘဝကို ပိုင်ဆိုင်လျှက် မင်းစောမွန်မြို့ငယ်တွင် သည်မိသည်ဖ သည်ဇနီး သည်သမီး သည်မိတ်ဆွေတို့နှင့် ပြန်လည်မွေးဖွား ရပါ လို၏။

သွေးပျက်စရာ၊ ခွေးအ အူသံများသည် ဟိုထောင့်သည်ထောင့် မှ ထွက်ပေါ်လာနေကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အလင်းလုံးဝ မရှိ တော့၊ ကြယ်များသည် မှုံ့ပျံ့မှိတ်မှိတ်၊ မိမိရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်ပြေးသွားသော ခွေးတစ်အုပ်ကို တရိပ်ရိပ် မြင်လိုက်မိသည်။ တောလမ်းကျဉ်းသည် ဝိုးဝါးလွမ်းချေပြီ။

ချစ်သော မိခင်မြေ၌ လမ်းပျောက်သည်ဟူ၍ မရှိပါ။

(၁၉၉၄)

သမီးသျှေ

(၁)

* လေးဝတီ ရင်ပြင်မှာ
 ပန်းနီနုသံစဉ်နန့် ဆည်းလည်းသျှေ တစ်လုံး
 ဥတုမှား ကျိန်စာနန့် ဆွံ့အရလီဗျယ်

(၂)

ရင်ပွင့်နီနီရေ စာအုပ်သျှေက
 လီသုတ်တေခါ ဘယ်ညာလှုပ်ပြီးကေ
 အမင်ကို လက်ယပ်ခေါ်ရေ
 လာဖတ်ပါ စာအုပ်ကို လာပိတ်ပါလို့
 သမီးသျှေကို ပြောပီးပါလတ်
 အမင်
 ညီမသျှေဝါ
 မိန်းဖိုမတတ် မမိန်းဝံ့ရေ
 မောင်သျှေရင်ထဲက မွန်းကျပ်တေ ဝေဒနာ
 သီဥလာရေ မျက်ရည်တိနန့် ဆို့နီနီရေ။

(၃)

ရင်ခွဲရုံရေ
 အစာငတ်နီနီရေ မီးကျောင်းပိုင်
 ပါးစဖြုပြီးကေ သမီးကို စောင့်နီနီရေ
 တိမ်ပုပ်တိ တောင်ပြီးမြောက်ပြီး
 ရူးသွပ် မိုက်မဲ အော်နီနီကတ်တေ။
 ရီခဲပွင့် စမ်းရီမြ
 နဖူးကန့လုံးထိ အပြုံးသန့်သန့်သျှေ စီးဆင်း
 သမီးသျှေ ရင်တွင်း အီးမြပါစီ။

အဘာ မဟုတ်ကေလေ့ အမင်
 တယောက်ယောက်ပေါ့မှာ
 ကောင်းပူနိန်ကေ
 နှလုံးအိမ်ရိပ်မှာ ဝင်ခိုနိန်ပါလားဝေ။
 သန့်စင်ကြည်မြဲ စိန်ပွင့်စိန်စ
 လဲ့လဲ့တောက်ပ ကြယ်နှစ်ပွင့်
 ရင်နှင့်တန်းခါးပိတ်
 အိပ်ချိန်ရောက်ဗျယ်လာ ဘုဝေ။
 တိတ်ဆိတ်မှုထဲက
 ပူပြင်းစူးရှ ကြောက်ရဆုံး အပူ
 အောင်လံနက် ထူခပါလီဗျယ်။
 အားဆီး ပဋိဇီဝဆီး
 အားသစ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကြင်နာတရား
 ယပြီးကေ
 အနာဂတ်တေးခြင်း
 သမီးသျှေ့ကို လက်တွဲခေါ်ကေလေ့
 မျက်နှာ မှောက်လဲကျ
 သမီး
 သမီး သမီးသျှေ့. . သ. . . ။

ပန်းမျိုးစေ့ တစ်ခြင်းနန့်
 တေးခြင်းဆိုဖို့လာရေ သမီးသျှေ့
 ရင်ပျိုအော့အန်ဖို့ကောင်းရေ လီထုကြားမှာ
 ပြန် ပြန်လားခလီဗျယ်ကာဝေ။

(၄)

အို ဝသုန္ဒြေသျှင်မ
 အကျွန်ုပ်သမီးလှ ကံနိမ့်မချေ့ကို

လင့်ကြိုပီးစီးချင်ပါရေ။
 သမီးသျှေရေ
 အကျွန်နဲ့လုံး သွီးစက်ကဗျာ
 စကြာဝဠာအတွက် အနုလက်ဆောင်ပါ။
 ယုတ်မာမှုတိ ခိုနားဖို့သစ်ကိုင်းမရှိ
 တိမ်မဲရှင်းရေကောင်းကင်
 သန့်စင်ရီကြိုင်နွီဦးစမ်း
 သမီးသျှေ ပန်းပွင့်ဖြူကို
 အသျှင်မ ဥယျာဉ်မှာ ဆီးကြိုပီးပါ။
 နှလုံးသားကအစ
 ဆံစဖျား နုတ်ခမ်းဖျား
 လက်ဖျားခြံဖျား အားလုံးမှာလင်္ကာ
 အသူကကေ လှပါရေ
 အဘုသျှေကကေ သျှင်ဒိုင်လှပါရေ
 သမီးသျှေကြီးလာကေ
 သချာတွက် ကဗျာရွတ်
 ဘဝကို ချစ်တတ်သူ
 စပါးစိတိထဲက
 ရိုးသားသန့်စင်ရေ ချွေးစက်တိကို
 ရိုကျိုးလေးစားသူ
 ဖူးစကကြွ ကြွလို့မပွင့်ရ

ဘဝကို စိတ်နာမလားပါဝဲ သမီးသျှေ။

(၅)

သွီးရှူးသွီးတန်းလားနိန်ရေ

ဂါရီပျက်ရှိုမှာ

သမီး

သမီးသျှေ

ခြံခေါက်လဲရလီရေ။

လက်ဖမိုးထက်က မျက်ရည်စက်တိ

လီသက်လို့ ခြောက်လားကေလေ့

နှလုံးသားမှာ အမာရွတ်ကျန်ခပါဗျယ်။

တေးခြင်းတိုင်းချိုဖို့

အချိန်တိုင်းဆောင်းဦးဖြစ်ဖို့

ပန်းတိုင်းပွင့်သစ်ဖို့

အမင်ရို့ စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို

သမီးသျှေ ဇာပိုင်နားလည်နိုင်ပါဖို့လဲ။

အမင်ရို့

ဆုံးရှုံးခရပါဗျယ်ဝေ။

ရီကြိုင်စိမ်းမြ

မိဂ္ဂသမ္မဒါ သစ္စာရင်ပြင်

အကြင်နာ သဲခင်းပြန်ပြန်

မီးသန့်သင်းကြိုင် သဇင်မြိုင်မှာ

အမင်ရို့

ပြန်ဆုံပါရစီ

သမီး

သမီးသျှူ။

ရောင်းရင်း ဦးဘသိန်း၏သမီး

“ငလျင်”သို့

(၁၉၈၂-၂၀၀၅)

ကျောင်းဆရာပြီ

- * အဲဒီနေ့မှာ
 ခေါင်းလောင်းချိုတွေ ဆို့နှင့်ခါးသက်
 စာသင်ခန်းတွေ ပန်းခွေစက်ရုံ ဖြစ်သွားကြတယ်။
 မီးခိုးမီးလှုံတွေ
 မှတ်သုန်ကောင်းကင်ထဲ ဖောက်တက်လို့
 ဒီရောက်သစ်တုံးတွေကြားမှာ ညှပ်ပြီး
 ဖြည်းဖြည်းချင်း သြဇာ ဖြစ်ဖြစ်နေတာ
 ဆရာ. . . ဆရာ
 ဥတုရာသီဆိုတဲ့ ညနေမျိုးမှာတောင်မှ
 ထီးမွဲတစ်လက် ဖိနပ်ပါးပါးနဲ့
 မြို့လေးကို လှည့်ပတ်စိမ့်စိမ့် ကြည့်တတ်တဲ့
 ဆရာ--ဆရာအိုကြီးပေါ့ ။
- * မျှစ်ပေါ်ပြီး မီးခိုးတိုင်မရှိတဲ့ မြို့ငယ်ရဲ့
 ကျောင်းသား တင်းကုပ်ယိုင်နဲ့နဲ့မှာ
 ပညာအောင်လံ မိုးယံလွင့်စေချင်သတဲ့
 သူ့နှလုံးအိမ်မှာ ပုံပြုမျဉ်းတွေ လောင်ကျွမ်းခဲ့
 သူ့အစာအိမ်မှာ အက်ဆစ်တွေ ပိုထွက်ခဲ့
 မြေဖြူတွေဟာ ရွှေမှုန့်ဖြစ်မလာ
 ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေသာ မြေဖြူမှုန့်ဖြစ်
 အဆုတ်ကိုထိမှန်တဲ့ ကျည်ဆံဖြူတွေဖြစ်လာ
 စိမ်းလန်းမြင့်မြတ်တဲ့သွေးများ စိမ့်ထွက်ခဲ့

ရဲဝံ့ပြန်လည်နိုးထခဲ့
 မဲပိန်းနက်ရှိုင်းတဲ့ သင်ပုန်းပေါ်မှာ
 ဝိညာဏ်ကို မြေဖြူလွလွနဲ့ ထုဆစ်ခဲ့လေတယ်။
 *မနိတောဝိုင်း တောင်ဝိုင်းမြို့လေးဟာ
 မျက်ရည်တွေ တပျော်တပါးနဲ့
 ပို့ဆောင်ချီတက် ဂုဏ်ပြုကန်တော့လိုက်ပါရဲ့။

* တောင်ဝိုင်းမြို့လေးရေ
 ဆီမီးခွက်ငယ် ကျေပြန်ငြိမ်းခဲ့ပီနော်
 နောက်ဆုံးအောက်စီလျင်မှာ
 သင့်ဂတိလက်ဆောင်ကို လေးစားပါရဲ့
 အဲဒီနေ့မှာ
 သင့်ဒိုင်ယာရီဝါကျများကို မော်ကွန်းထိုးပါရဲ့။
 ဆရာကြီး ဦးအောင်လှဇံသို့
 မောင်ခိုင်အောင်

မာ တာ

- * လရောင်ပန်းပွင့်တွေမျှော်စီ
ဒီပြည့်ချိန်မြစ်ပြင်လို အမေ့မျက်နှာ
ခုတော့
ရေတိုက်စားသွားတဲ့ ကမ်းပါးပျက်လို
မျက်တွင်းအိုတွေ
မျက်နှာပေါ်မှာ ရွာဦးလှည်းလမ်းကြောင်းတွေ
ရိုးတောင်စွယ်လို စင်းသွယ်တဲ့နှာတံဟာ
ဒီကျချိန် မြစ်လယ်ကျောက်ချွန်လို
ငေါထွက်နေတယ်။
- ♣ ဒိုးယိုပေါက်ရွက်ဆွေးတွေလို
လှိုက်ကာပါးပါးလေးတစ်ချပ်
သားအမိကြားမှာ အေးစက်နေရဲ့။ ။
- * သူရဲကောင်းတပ်မှူးဟာ
စူးထိုးဝင်လာတဲ့ ဘေးဘယာအားလုံးကို
ရှေ့ဆုံးက ရင်စည်းခံသလို
ရင်ထဲက မျက်ရည်ထိုးစစ်ကို
သားအပေါ်ချစ်စိတ်က
တိတ်တိတ်လေး တွန်းလှန်လိုက်တယ်။
- ♣ မိုးရွာပြီးစ နေခြည်တန်းနှယ် အမေပြုံးတယ်
ဘဝဆိုတာ အလွမ်းပြဇာတ်တစ်ပုဒ်တဲ့
မဟုတ်လိုက်တာနော်

လက်ခုပ်လက်ခုပ် ရွှီလက်ခုပ်
မြေးမယ်မင်းတို့ ‘သျှင်ဒိုင်’ အကမှာ
အဘောင်ရှင် လက်ခုပ်တီးရအုံးမယ်လေ ။

♣ အဝေးကျောင်းသွားခါနီးတုန်းကလို
သားမိုက်လေး ကန်တော့ရှာတယ်
အမေ့မျက်ဝန်းမှာ နဂါးငွေ့တန်း
ပါးပြင်မှာ ချောင်းယဉ်စမ်း
နုတ်ခမ်းမှာ နွေဦးတိမ်မျှင်
မြင့်မြတ်သန့်စင်မှု ရုပ်ထူတစ်ဆူ
‘မာတာ’ ဖြစ်တော်မူသည်။

* အမေလိုက်ပို့တဲ့
ဘဝရဲ့ပထမဆုံးကျောင်းတက်နေ့မှာ
ခေါင်းလောင်းထိုးတော့ အမေအိမ်ပြန်ရော
သားလေးခမျာ ငိုကျန်ခဲ့ရှာ
ဒုတိယခေါင်းလောင်းသံဟာ
ဆိုနှင့်ကြေကွဲနုလုံးသား တစ်စုံကြားမှာ
ရိုးမတောင်တန်းဖြစ်သွားပါပေါ့လား။

* အနန္တဟင်းလင်းပြင်မှာ
အလင်းမရှိ အမှောင်မရှိ
မာတာအတွေး မာတာသွေးထဲမှာ
သားနဲ့ကွဲသည်ရယ်မရှိ ပေါင်းသည်ရယ်မရှိ
ထာဝရပကတိပါလေ။ ။

မောင်ခိုင်အောင်

မြား ၄၀ မေတ္တာတရား

- * ကဆုန်လ မီးကောင်းကင်ကို ဖြတ်ပြီးကေ
ဝါးဆိပ်မြား သစ်ဆိပ်မြား သံဆိပ်မြား
မြား မြား မြား
အဝေန်ကမြားတိ
ငါ့အမိ ထပိန်ဖျားမှာ
သင်္ဇင်ချရား နှင်းဆီ စပွယ်ဖြစ်လားကတ်တေ။
- * ပထမဆုံး ငါငိုသံ
လခြမ်းမြို့မှာ ဖူးပွင့်လာရေခါ
ငါ့အမင်
သံလွင်ခက်နုန့် သူရဲကောင်းပ
နန္ဒမ်းသျှေ့နုန့် အလှပဆုံးပြုံးနိန်ယင့်။
- * အမိကိုဦးတည်လာရေ သောကမြားရိုင်းတိကို
သားတိ မခံရပါ
သားရို့ကို ဦးတည်လာရေ လောကမြားရိုင်းတိ
အမိရို့ကြောမှာ ရင်မှာ ဘဝမှာတန်းလန်းစိုက်လို့
ငါ့အသက်လေးဆယ်မှာ
မြားလေးဆယ်ထက်ပိုသိယင့်။
- * စာအုပ်ကောင်းကောင်းရှားရေ ငရို့မြို့မှာ
ငါ့အမင်ပီးရေ စာမျက်နှာလေးဆယ်စာအုပ်
ဖြူကဖြူနုန့် ချောလို့သန့်လို့
အဂ္ဂ ပတ္တမြားရတနုန့်လိုက်အောင်
ကြက်ခြံမှင်နီပြည့်လားရေ
ထိုနိန်ရာကစုတ် ဒေနိန်ရာကပြ

ငါ့အမင်ရင်ထဲမှာ
ဇာလောက် နာလီကြင်လီဖို့လဲ။

♣ “သား.. နင်ကောင်းပင်မိုက်တေကာ
တစ်သက်လုံးပင် မိုက်ဖို့ကာဟေ
နှင့်ကိုမိုးလို့ ကျွေးလို့မကျီ
နှင့်သမီးတိကို မိုးရကျွေးရသိရေ
ကောင်းဒုက္ခပီးရေကာဟေ့”
ယင်းပိုင်
တစ်ခွန်းသျှ တစ်ခါသျှလေ့
ငါ့အမင် မပြောခလီယေ။

* သားအတွက်
လောဘချို့တဲ့ရေ ဝါကြီးမ
ဒေါသအငယ့်သျှ ဝါကြီးမ
မောဟမဲ့ဝါးရေ ဝါကြီးမ

မောဟပုံဝါးရေ ဝါကြီးမ
 ဂါထာတစ်ပုဒ် ပုတီးတစ်ကုံးနန့်
 ညညင်သျှပြုံးနိန်ရေခါ
 သူငယ်ချင်းရို့
 ငါ လူမိုက်ဟီးရိုးငါလေ
 သံချိုးသောသောနန့်တိုင်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ပြီးကေ

ဂါထာတစ်ပုဒ် ပုတီးတစ်ကုံးနန့်
 ညညင်သျှပြုံးနိန်ရေခါ
 သူငယ်ချင်းရို့
 ငါ လူမိုက်ဟီးရိုးငါလေ
 သံချိုးသောသောနန့်တိုင်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ပြီးကေ
 တတိတ်သျှ မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကျဖူးရေဝေ။

*

စကြာဝဠာမှာ
 လှပသင်းမြဆုံး ယိုင်းသာခြင်း
 သားဆိုးသားမိုက်ရို့ အမိတိမျက်ရည်နန့်
 ရက်သီထားပါရေ။

မောင်ခိုင်အောင်
နှစ်(၄၀)မွေးနေ့.

အမင် သား

ကန္တရထဲ ရိတ်ညှိတိမှာ
အမင်သွီးထဲ စိန်ပွင့်မျက်ရည်တိ
ငါ့ရင်ညွှန်ကို တူးလိုက်ကေ
ကြာညိုသင်သင်းမြ
ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း နို့ရည်ငါးစက်
ဖြူသန့်ဗျယ်တို့လိမ့်မေ။ ။

မွေးနေ့.

- * လွမ်းစရာ
ဘဝမှာ အမေနဲ့စခဲ့တယ်။
- * အဲဒီနေ့မှာ
အမေဟာရုပ်နမ်တစ်ခုတည်းပါ
အဖေဘယ်မှာလဲ
ဟိုကျောင်းမှာလား ဟိုဆိုင်မှာလား
ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေဟာ
လက်ချောင်းတွေကြားမှာ တုန်ယင်နေမယ်။
- * အဝေခိုကမြားတွေ
လောကရဲ့မြေမြုပ်မိုင်းတွေကြားမှာ
အမေငိုမြည်မတမ်းခဲ့ပါဘူး
စကြာဝဠာကို စူးစမ်းဖို့
ကျွန်တော့်ငိုသံကို ပစ်တင်ခဲ့ပြီ
အမေပြုံးနေတယ်
နို့ရည်မြစ် မစီးဆင်းသေးဘူး
ပုခက်လွဲချင်းစပြီ။ ။

မောင်ခိုင်အောင်။

ဘုရားပေါ်သူ မိကြာညို

(၁)

မြောက်ဦးမြို့၏အနောက်၊ သိင်္ဂီနဒီချောင်းနံဘေးတွင် ဘုရားပေါ်ဘုရားရှိသည်။ ဘုရားကိုအစွဲပြု၍ ရွာကိုလည်း ဘုရားပေါ်ရွာဟုခေါ်သည်။ ရွာနှင့်မြို့သည် ချောင်းခြားသည်။ သစ်သားတံတားတစ်ခုထိုးထားသည်။ ဘုရားသမိုင်းသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်။ ရခိုင်ယဉ်ကျေးမှု အခြေပြုတည်ငြိမ်ပြီးဖြစ်သော ဝေသာလီမှစသည်။

ဝေသာလီဘုရင် မဟာသူရိယတစ္ဆန္ဒာ၏မိဖုရားခေါင်ကြီး မဟာသုပဘာဒေဝီသည် သကျမုနိရှင်တော်မြတ် ဆင်းတုကို ရက္ခပူရတိုင်းသို့ ပင့်ဆောင်စေခဲ့သည်။ မြို့သို့အဝင် ရွှေစည်းဝ၊ ဝဲဂယက်တွင် ဖောင်တော်နစ်မြုပ်ခဲ့လေသည်။ မိဖုရားကြီးသည် ဆင်းတုတော်နှင့်အလားတူ ဝေသာလီဘုရားကြီးကို သွန်းလုပ်ကိုးကွယ်ပြီး၊ ရွှေအတိပြီးသော ပန်းသုံးခိုင် နှင့်ပူဇော်၍ ဤသို့ဆုတောင်း မိဋ္ဌာန်

ခဲ့သည်။

“ဘုရားတပည့်တော်မသည် ယခုဘဝ၌ သကျမုနိဆင်းတု တော် မဖူးမြော်ခဲ့ရငြားသော်လည်း ကိုယ်စားတော်မြတ်ကို ကိုးကွယ် ပူဇော်ရ၍ တောင်းသည့်ဆုမြတ်ရပါစေသတည်း။

“ဘဝသစ်၌ ဤပြည်တွင် မြင့်မြတ်သောအမျိုး၌ ဖွားမြင် ရပါလို၏။ ဖွားမြင်သောနေ့၌ပင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဒါယကာ ဖြစ်ရပါလို၏။”

နှစ်တစ်ထောင်ကျော်လွန်ချိန်၊ မြောက်ဦးမင်း မင်းရာဇာကြီးနှင့် မိဖုရားသျှင်မနောင်းတွင် သမီးတော် မမင်းပေါ်ကို ဖွားမြင်သည်။ ထိုနေ့၌ ရွှေစည်းဝတွင် ကွန်ငြိ၍ ဆင်းတုတော်ကို တွေ့သည်။ ထောင်သောင်းသောဗိုလ်လူတို့ ဆွဲပင့်ယူဆောင်သော်လည်း ဆင်းတု တော်သည် တစ်ဆံခြည်မျှ မရွေ့ချေ။ ပညာရှိအမတ်ကြီး၏ လျှောက် ထားချက်အရ သမီးတော်သည် ဝေသာလီမိဖုရား သုပဘာဒေဝီ ပင်ဖြစ်၍ ဘုရားဒယကာမစစ်စစ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

သမီးတော်ကို မြပုခက်တွင် ဇယင်ကျူးပြီး ဘုရားကိုယ်တော် မြတ်၏ တမုတ်ခြည်တို့ကိုပတ်လျက် သမီးတော်၏လက်ဝယ် တစ်ပတ်ရစ်ကာ ပင့်ဆောင်ရိန် စီစဉ်ခဲ့လေသည်။ မြပုခက်ကို တစ်ချက်စီ လွှဲလိုက်တိုင်း တထောက်စီ ရေပေါ်မှ တက်လာပြီးလျှင် စည်ပင်ကျွန်းကုန်းမြေသို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

ထိုအရပ်၌ အဘောင်ရှင် မိကြာညိုမွေးခဲ့၊ ကြီးခဲ့၊ သေဆုံး ခဲ့လေသည်။

(၂)

ဘုရားပေါ်၊ မြောက်ဦး၊ သျှစ်သောင်းစသော ဝေါဟာရများ ကို စစ်တွေမှ ကျွန်တော်သည် သိတတ်စလေးငါးနှစ် အရွယ်ကပင် အကျွမ်းဝင်ခဲ့ပါသည်။

မူလတန်းကျောင်းသားဘဝတွင် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် များ၌ ပါပါနှင့်အတူ မြောက်ဦးသို့ နှစ်စဉ်လိုလို ရောက်တတ်ပါ သည်။ ခြင်္သေ့ နှစ်ကောင်နှင့် တောင်တက်လှေကားထစ်များရှိသော

စပါးဆိပ်ရပ်ကွက် အရီးချေအိမ်၌ ကျွန်တော်တို့သားအဖ တည်း သည်။ ကျွန်တော်က အဘောင်နှင့် ကျန်နေခဲ့ပြီး ပါပါက သူငယ် သူငယ်ချင်းများနှင့် သွားကြလာကြသည်။ စပါးဆိပ်ပြင် ဈေးအရပ် သည် ပါပါ၏အရပ်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပါပါတို့အုပ်စုနှင့် ပြင်ဈေးတစ်ဖက် ဘုရားပေါ်ရွာသို့သွားကြသည်။ ဘုရားပေါ်ဘုရား အနီးမှ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ကြသည်။ ပါပါသည် ဘာသာရေးကိုအလွန်လိုက် စားသူ တစ်ဦးမဟုတ်။ မြောက်ဦးမြို့သို့ ဘုရားဖူးလာခြင်းမဟုတ်။ သမိုင်းသုတေသနလုပ် ရန် လာခြင်းမဟုတ်။ အမိကိုတွေ့ရန် မြောက်ဦးအလွမ်းကို ဖြေရန်လာခြင်းသာဖြစ်သည်။

၁၉၆၈ ရခိုင်လေမုန်တိုင်းကြီးပြီးနောက်တွင် ပါပါသည် ချက်မြုပ်မွေးရပ်မြေသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပါသည်။ သူ့ရွေးချယ်မှုနှင့် စစ်တွေမြို့မှ မြောက်ဦးသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော် မက်ထရစ် စာမေးပွဲဖြေထားပြီးပြီ။ မောင်နှမခုနစ်ဦးတွင် ညီအငယ်ဆုံးသည် နို့စို့အရွယ်ဖြစ်သည်။ သားငယ်မိမိအရပ်သို့ ပြန်လာချိန်၌ ကျွန်တော်တို့၏ အဘောင်ရှင် မြောက်ဦးမြို့၌ မရှိတော့ပါ။ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။

အဘောင်ရှင်အကြောင်းကို ပါပါထံမှ အနည်းမျှသာ သိရပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က ပါပါသည် အလွန်အလုပ် များပါ သည်။ သူ့အလုပ်ကို ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ နံနက်မိုးလင်းမှ ညကိုးနာရီထိ သူ့ကျောင်း၌နေသည်။ သားသမီး များနှင့်ထိတွေ့ချိန် နည်းသည်။ ပါပါသည် မိသားစုစုံညီ ထမင်းဝိုင်း များကို အလွန်ကြည်နူးသည်။ ထိုအချိန်များတွင် မိမိ၏ဖြတ်သန်း ခဲ့ရသော ငယ်ဘဝ၊ ဇာတိရပ်မြေမှ မိဘဆွေမျိုးများ အကြောင်းကို တစ်ခါတစ်ရံ ဆွေးမြည့်စွာ တစ်ခါတစ်ရံ ဟာသဖက်၍ ပျော်ရွှင်စွာ ပြောတတ်ပါသည်။

ပါပါသည် ရခိုင်မြို့၌မွေးဖွားပြီး ထိုမြို့၌ပင် ကွယ်လွန်သွား ခဲ့သည်။ ရခိုင်ပညာတတ်ကြီးများ၊ ဘဝကြီးပွားရာ အောင်မြင်ရာ၊ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ ပြောင်းရွှေ့ရင်း ဇာတိကိုမေ့၍ စွန့်ကာခြေဦး

မလှည့်ကြတော့ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုရခိုင်များထဲတွင် သူမပါဝင်။

ပါပါမြောက်ဦပြောင်းလာပြီး ကျွန်တော်သည် ကံ့ကော်ရိပ်၊ စွယ်တော်ရိပ်၊ ရိုးလှသန္တာရိပ်တို့၌ မွေ့ပျော်ကာ အိမ်နှင့်ဝေးသွား သည်။ ပါပါသည် သူ့မြို့ငယ်တွင် နိုင်ငံဝန်ထမ်းကျောင်းဆရာကြီး၊ ပြီးလျှင်လွတ်လပ်သော ကျောင်းဆရာကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ပါပါ သည် စစ်တွေမြို့၌ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းထောင်၍ အောင်မြင်နေချိန်၌ အဘောင်ရှင် ကျေးတောသူမ၏ ရင်၌မည်သို့ရှိမည်နည်း၊ ကျွန်တော် နှလုံးသားမမို့ပါ။

ပါပါနှင့်အဘောင်ရှင်၏ ဆက်ဆံရေးသည် စိတ်ဝင် စားစရာ ကောင်းပါသည်။ ယနေ့မိဘနှင့်သားသမီး ဆက်ဆံရေး နှင့်လုံးဝမတူ၊ အပေါ်ယံတစ်ခဲးဆန်ပြီး အေးစက်နိုင်လွန်းသည်။ အဆင့်မြင့်ရုပ်ရှင် အနုပညာသည်များ စကားမပြောဘဲ မျက်လုံးဖြင့် ကိုယ်အမူအရာ ဖြင့် ခံစားမှုကို ဖော်ကျူးသည့်နည်း ဖြစ်ပါသည်။

ပါပါက အဘောင်ရှင်ကို အမိဟုခေါ်သည်။ သားအမိ ရုပ်ချင်း ဆင်သည်။ အသားညို၊ နှာတံပေါ်သည်။ မျက်ခုံးထူထူ မျက်ကွင်း နက်သည်။ မျက်နှာဝိုင်းသည်။ မျက်လုံးများနက်မှောင်ပြီး စူးစူး ရှုရှု ကြည့်တတ်သည်။ ထိုအကြည့်မျိုး ပါပါ အမွေရလိုက်သည်။ အပေါ် နှုတ်ခမ်းနှင့် သွားအုံသည် ရှေ့သို့မဆိုစလောက် ထွက်နေသည်။ အဘောင်ရှင်၏ သွားလေးများ ညီညာပြီး သေးသွယ်လှပသည်။ တစ်သက်လုံး ကွမ်းစားလာသဖြင့် ဖြူလွှမနေကြ။ ရခိုင်ဂန္ထဝင်ကဗျာ ၌ သွား၏အလှကို “သွား၏ကောင်းခြင်း ဖရိုဖိအဆင်း”ဟု ဖွဲ့ကြ သည် မဟုတ်ပါလား။ ပညာတတ်ကြီးတစ်ဦး၏မိခင် ကျေးတောသူ သည် ထည်ဝါမှု ဟိတ်ဟန်လုံးဝကင်းပါသည်။

ပညာတတ်များပေါ်ခြင်းသောခြင်းဖြစ်နေသော ယနေ့ကာလ ၌ပင်၊ ကျွန်မသားလေးက ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာလေ၊ သင်္ဘော သားလေ၊ (တချို့ ဘီအီး၊ တချို့ ဘီအက်စ်စီ၊ တစ်ချို့ ရုစစ်တန်းပင် မအောင်)စသည်ဖြင့် ဝင့်ဝါတတ်သော မြို့ပြနေ မိခင်များမှာ ရှိကြ

ပါသည်။ ပညာတတ်များ လက်တစ်ဖက်မပြည့်သော မြို့ငယ်၌ ငါ့သားက
 ဘွဲ့ရ၊ ဘီကွမ်းတဲ့၊ ငါ့သားက ကျောင်းဆရာကြီးဟု တစ်ခွန်းမဟခဲ့ဖူးသော
 ကျေးတောသူ ရခိုင်မိခင်တစ်ဦး၏ နှလုံးသား ကို နားလည်ဖို့ရာ
 မလွယ်ကူပါ။ သား၏လုပ်ရပ်အတွက် သာဓု ခေါ်ရန် မျှော်လင့်နေသော
 နှလုံးသား၌ တခြားညစ်နွမ်းစရာ အပရိကများ
 မည်သို့ကပ်ညှိပါတော့အံ့နည်း။

အဘောင်ရှင်နှင့် ပါပါတို့ဆက်ဆံရေးသည်မ ရှေးရခိုင်မိဘ
 သားသမီးဆက်ဆံရေးပုံစံဖြစ်သည်။ အပိုအလိုမရှိ။ မှန်တမ်းဖြစ် သည်။
 အရွယ်ရောက်ပြီး၊ အောင်မြင်နေသော သားနှင့်အမိတို့ကြား တွင်
 အဓိကလိုအပ်နေသောအရာသည် မေတ္တာတရားနှင့် ဂုဏ် သိက္ခာ
 မျှဝေမှုဖြစ် သည်။ ဤအချက်ကို နှစ်ဖက်စလုံးမှ နားလည်
 ထားကြပုံရသည်။ သို့အတွက် တစ်ခါတစ်ရံ အေးစက်နိုင်လွန်း သည်။

အဘိုးအဘွားများ မမာမကျန်းဖြစ်လျှင် မြေးဦးယောက်ျား များကို
 အရေးပေါ် ရင်ပြုလေ့ ရှိကြသည်။ ဤကိစ္စကို ပါပါသည်
 အလေးဂရုမထားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်က စစ်တွေ၊ အဘောင်ရှင်က
 ရခိုင်မြို့ဟောင်းမှာဖြစ်၍ လတ်တလော စီစဉ်ရန်မလွယ်၍လည်း
 ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ပါပါသည် မကောင်းမှုကိုရှောင်၊ ကောင်းမှုဆောင်၊
 ကိုယ်စိတ်နှလုံး သန့်စင်အောင်ထားဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမ အတိုင်း
 ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်းချမ်းစွာနေထိုင်သွားခဲ့သော်လည်း ဘာသာရေး၌
 ပျော်မွေ့သူ တစ်ဦးမဟုတ်ပါချေ။ ကျွန်တော်သည် အဘောင်ရှင်၏
 ကောင်းချီးများစွာကို ခံယူရရှိခဲ့သော်လည်း ရှင်သာမဏေဘဝနှင့်
 ပူဇော်ကန်တော့မှု ခံယူကာ အဘောင်ရှင်ထံမှ ‘သာဓု’ဂီတသံကို
 ကြားခွင့်မရလိုက်ခြင်းအတွက် ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုလို ခံစားမိသည်။
 မြောက်ဦးသို့ ပါပါပြောင်းလာခြင်းသည် ရဲရင့်မွန်မြတ် သော ပိုင်းဖြတ်မှုနှင့်
 ဘဝလမ်းကြောင်းကို ၁၈၀ ဒီဂရီလှည့်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။
 အသက်လေးဆယ်စွန်းရုံသာ ရှိသေးသည်။ လှေကား များ၊
 ယစ်မူးတက်မက်ဖွယ်ရာများသည် စစ်တွေ၏ပင်လယ် သဲသောင်ပြင်၌

ကျန်ခဲ့ပြီ။

မျိုးကြီးဆွေကြီးမေမေသည် အငယ်ဆုံးသားကို ချီလျက် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ယုံကြည်မှုပြည့်ဝစွာ ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံး လိုက်ပါခဲ့ သည်။ ကျောင်းဆရာ၏ လှေငယ်သည် ပညာရေးချွတ်ခြုံကျနေ သော သူ၏မွေးရပ်မြေ၌ ကမ်းကပ်ပြီ။ လှေကြီးကို ကမ်းနဘေး သစ်ပင်၌ အပြီးတိုင်ချည်ပြီ။

မြို့ငယ်သည် ဘုရားပေါ်ရွာသူ မိကြာညို၏ သားငယ်ကို ဝမ်းသာကြည်နူးစွာ ယုံကြည်မျှော်လင့်စွာ ကြိုဆိုခဲ့လေသည်။

ငါ့အမိရှိလျှင် မည်မျှပျော်ချိမ့်မည်နည်းဟု ပါပါတွေ့ ကောင်း တွေးခဲ့မည်။ ထူးခြားပျော်ရွှင်မည်ဟု ကျွန်တော်မထင်ပါ။ ဝီတိ မျက်ရည်များ ဝေသီနေသော အဘောင်ရှင်ကို ကျွန်တော် မြင်နေ မိပါသည်။

သားမောင်သည် တစ်ရပ်တစ်ရွာမြို့ စစ်တွေ၌ အောင်မြင် နေချိန်တွင် ရခိုင်မြို့ဟောင်းတစ်နေရာ၌ အမိသည် တရားဘာဝနာ လုပ်ငန်း၌ မွေ့လျော်နေခဲ့သည်။ ထိုမှ သာသနာ့ဘောင်အတွင်းသို့ လုံးဝရောက်သွားခဲ့ပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အဘောင်ရှင်နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသောအချိန်တွင် မျက်စိများ ကွယ်လုနီးချိန်ဖြစ်သည်။ အားအင်နဲ့ချိနေပြီ။ အသက် ရှစ်ဆယ် စွန်းခဲ့ပြီ။ ပိန်ရှူနေသော သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ကျွန်တော် ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာအနံ့ စမ်းသပ်သည်။ သူမ၏မြေးကြီး အား ကောင်းချီးဩဘာပေးရင်း အသံများ ကွဲအက်တုန်ယင်လာ သည်။ မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေသည်။ ကျွန်တော်အား ပါးချင်း ကပ်ထားသည်။ အဘောင် ရှင်၏ မျက်ရည်များသည် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာ၌ စေးကပ်ကျန်ခဲ့ပါသည်။

ထိုည၌ အဘောင်ရှင်သည် မြေးငယ်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ၌ အိပ်စေ သည်။ ကျွန်တော်သည် ပါပါဖြစ်သွားပါပြီ။ အဘောင်ရှင် အလွန် သဘောကျသော ရခိုင်ဝတ္ထု ကျီးဖြူရွာကိုပြောပါသည်။

(တောင်လည်း သုံးတောင်ကျော်လီဦး)၁

(ကွင်းလည်းသုံးကွင်း သန်းလီဦး)၂

(တောလည်းသုံးတော ဖြတ်လီဦး)၃

အဘောင်ရှင်သည် လူ့ဘဝတွင် အခက်အခဲများကို ကျော်ဖြတ် ရဲမှာသာလျှင် ပန်းတိုင်သို့ ရောက်မည်ဆိုသော တရားကို ကျီးဖြူရွာ သို့ ခေါ်ပြခဲ့ပါသည်။

“ရွှေလှေကားနှင့်တက်ဖို့လား”

“ငွေလှေကားနှင့် တက်ဖို့လား” အဘောင်ရှင်က မေးသည်။

“မိဘထုံးစံ ဝါးလှေကားနှင့်တက်ပါဖို့” ကျွန်တော်ဖြေရသည်။ ပါပါကိုယ်စား ဖြစ်ပါသည်။ ပါပါသည် ဝါးလှေကားဖြင့်တက်ပြီး ဘဝ၏အဓိပ္ပါယ်ကို တွေ့ရှိသွားခဲ့ပါသည်။ ပါပါသည် အလုပ်ကို အလွန်တန်ဖိုးထားသူ ဖြစ်သော်လည်း သူ့အမိ နေမကောင်း၍ မြောက်ဦးနှင့်စစ်တွေကို အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင် ဖြစ်သွားသည်။ အဘောင်ရှင်အား မီးသဂြိုဟ်ပြီးစီး၍ ပါပါ မြောက်ဦးမှ ပြန်လာ သောအခါ သားသမီးများအတွက် တမြတ်တနိုး ယူလာသောအရာ မှာ အဘောင်ရှင်၏ အံ့သွားတစ်စုံ ဖြစ်သည်။

ဘုရားပေါ်သူ မိကြာညိုသည် ဤမြေဝသုန်အား ဂုဏ်သိက္ခာ ညစ်နွမ်းအောင် လုပ်ခဲ့သူမဟုတ်ပါ။ ရခိုင်မြေတစ်နေရာ၌ အညကြ နှင့် လှပမြင့်မြတ်သောကျောင်းဆရာတစ်ဦးကို မွေးထားခဲ့ကြောင်း လည်း သိရှိသွားခဲ့မည်ဟု ကျွန်တော်မထင်ပါ။

ရခိုင်ဂန္ထဝင် မဟာဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ဖြစ်သော လိပ်ကမ္ဘာမနှင့် ကျီးဖြူ ရွာကို မည်သူရေးခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော်အား နားဆီယိုအောင် (နားဝင်ပီယံနှင့် ကြည်နူးမှုရသ အပြည့်အဝ ပေါ် အောင်)ပြောပြသူမှာ အဘောင်ရှင် ဖြစ်ပါသည်။ ပါပါအား ကျီးဖြူရွာသို့ ခေါ်ပြီး ဘဝ၏တန်ဖိုးကို ရှာခိုင်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပါပါရောက်လာချိန်တွင် မြောက်ဦးကျောင်းသည် သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်ကင်းသော လွမ်းတောင်ခြေရင်းတွင် ဝါးရုံတန်းငယ်သာ ဖြစ် သည်။

ဆရာများမပြည့်စုံသည့်ကျောင်း၌ မိမိသားသမီးများ ပညာသင်ရမည်။
 ပါပါသည် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်သည်။ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဆရာများကို
 ယုံကြည်သည်။ မြို့လူထုကို ယုံကြည်သည်။
 ပါပါတို့ကျောင်းဆရာများသည် လေ့အပေါက်တက် အကျိုး၌ လက်ဖြင့်
 လှော်ခတ်ခဲ့ကြသည်။ ပညာရေးဆိုသည်မှာ မဟာကျယ် ဝန်းသည်။
 အထက်တန်းပညာအောင်ရုံ မဟုတ်ပါ။ စည်းကမ်း၊ ကိုယ်ကျင့်ဒဿန၊
 အမျိုးသားရေး၊ လူသားဝါဒ၊ ကျောင်းသားများ ၏ပညာရေးကို
 ဆရာကောင်း၊ ကျောင်းကောင်းများက ဖန်တီးသည်။
 ဆရာကောင်းကျောင်းကောင်းကို မည်သည့်ပုံစံဖြင့် တိုင်းမည်နည်း။

မိမိသားသမီးများ၏ ပညာရေးကို ပါပါ ယုံပြီးသား ဖြစ်သည်။
 သူတို့သည် စာကိုမသင်မှီကပင် ကျိုးဖြူရွာသို့သွား၍ စိတ်ကို စသင်ခဲ့
 သည်။ ပညာရေးဆိုသည် စာရောစိတ်ပါ သင်ရမည်မဟုတ်လား။
 ရန်ကုန်ခရစ်ယာန်မစ်ရှင်ကျောင်းများ၌ ကျွန်တော်တို့ကိုပို့ရန်
 မေမေဆွေမျိုးများက အကြံပြုစဉ် ပါပါငြင်းခဲ့သည်။ ပါပါသည်
 ခပ်မိုက်မိုက်ကျောင်းဆရာတစ်ဦး၊ ပါပါမြောက်ဦးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း
 သည် စွန့်စားမှုတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ဤတွင် တွန်းအားနှစ်ရပ် ရှိပါသည်။
 မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုနှင့် ဘုရားပေါ်သူ အမိအပေါ်
 ချစ်မြတ်နိုးမှုတို့ဖြစ်ပါသည်။ ရာနှုန်းအားဖြင့် ငါးဆယ်စီရှိပါသည်။

အမိကို ချစ်မြတ်နိုးသူသည် ဇာတိမြေကို ချစ်မြတ်နိုး၍
 ဇာတိမြေအတွက် ကောင်းကျိုးပြုရန် ကြိုးစားသည်။ ဤအချက်ကို
 ပါပါသည် အလုပ်ဖြင့် သက်သေပြသွားခဲ့ပါပြီ။ ဤသည်ပင် မိဘ
 မေတ္တာကို ပူဇော်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျေးဇူး တရားကို ဦးညွှတ်ခြင်း
 ဖြစ်ပါသည်။ ကြွေးမြီကင်းရှင်းစွာဖြင့် ဘဝတစ်လျှောက် နေသွား
 နည်းဖြစ်ပါသည်။

ပါပါသည် ပညာသင်ကြားရေး၌ တိကျသေသပ်သည်။ ရေရှည်
 အမြင်ရှိသည်။ သိမ်မွေ့သည်။ နို့စို့ကလေးအတွက် ကြည်နူးပျော်ရွှင်
 စရာသည် အမိရင်ခွင်၊ ပါပါအတွက် ကြည်နူးပျော်ရွှင်စရာသည်

စာသင်ခန်း၊ သူ့ဘဝ၌ ဖြစ်ချင်တာ၊ ဖြစ်နေရတာ၊ ဖြစ် သင့်တာတွေ ထပ်တူကျနေပါသည်။ သူခံယူထားသော “အာစရိယ ဘာဝေါ၊ ဒုလ္လဘော’ကို သူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

ကျောင်းဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်တိုတတ် သည်။ စာသင်ခန်းထဲ၌ ဒေါသတကြီးဖြစ်တတ်သည်။ ကျောင်းပြင် လူမှုရေးရာများ၌ မာနကြီး၊ စိတ်ကြီးသည်။ သို့သော် ရန်မဲ့၍ မိတ်ပြည့်သော ကျောင်းဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။

စိတ်တိုတတ်သော၊ ဒေါသကြီးသော၊ မာနကြီးသော ၊ စိတ်ကြီး သော ပါပါ၏ နှုတ်မှညစ်ညမ်းရိပ်သန်းသော စကားခွန်းစငယ်မျှ တစ်ခါတစ်ရံထွက်ခဲ့ဖူးပါချေ။ စာပေချို့ငဲ့သော ကျေးတော သူ အဘောင်ရှင်သည် ဤသားငယ်အား မည်သို့ဆုံးမပဲ့ပြင် မွေးမြူခဲ့ ပါသနည်း။

ရခိုင်ကျေးတောနေ မိခင်များ၏မြင့်မြတ်လှပသော အညကြ အတ္ထုပ္ပတ္တိများစွာကို ကြားရပါလို့၏။ ဖတ်ရပါလို့၏။

ငြိမ်းချမ်းနံ

ပိတောက်ပွင့်သစ်၏ မြောက်ဦးပေဒ - ၂

ရခိုင်သံချပ်များ၊ သီချင်းများ၊ ဂီတသံစဉ်များ အရုဏ်တက် မှစ၍ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ နံနက်ခင်းသည် မြူးကြွကခုန်နေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် သမီးကြီးတို့ ထွက်လာသော လမ်းတစ်လျှောက် မှာ ပိတောက်တို့မွေးမြူနေကြပြီ။ အမျိုးသမီးများ၏ ဆံကေသာ လွှာတွင် ပိတောက်များဝေလျက်။ စက်ဘီးများသည် ပိတောက်ကို ဆင်သလျက်။ သင်္ကြန် မဏ္ဍပ် များသည် ပိတောက်ပွင့်များနှင့် ဝင်းပလင်းလက်နေကြသည်။ လောင်းများထဲတွင် ရေအပြည့်။ ပိတောက်ပွင့်များသည် ရေထဲတွင် ပျော်ရွှင်စွာ ကြည်နူးကူးခတ်နေကြသည်။ ဥဩသည် ချိုနွဲ့နေ၏။ နန်းတော်ကုန်းညောင် မဟာပင်ဆီမှလား၊ အထက်တန်းကျောင်း၏ ပိတောက်လမ်းမှလား၊ ဝေခွဲ၍မရမိပါ။ ကျောင်းဟု အတွေးဝင်သည်နှင့် အဖေကိုပြေးမြင်မိသည်။ အပြန် တွင်

ကျောင်းဘက်မှ လှည့်ပြန်မည်ဟု အတွေးပေါ်သည်။

အိမ်တွင် ကျွန်တော့်ဇနီး၊ ညီမများနှင့် သမီးငယ်တို့ အလုပ် များရင်း ကျန်ခဲ့ကြသည်။ မနေ့ကတည်းက လိုအပ်သည်များကို ပြင်ဆင်ထားကြ၊ နံနက်လေးနာရီကတည်းက ထကြ၊ လုပ်ကြ၊ ကိုင်ကြ၊ မုန့်ချက်ပြီးလျှင် ဆွမ်းကပ်၊ ဆွမ်းပို့စီစဉ်ရသည်။ ဆွေမျိုးများ၊ ရပ်ဆွေဝန်းကျင်များ၊ မိတ်ဆွေများထံ မုန့်လည်ပို့ကြရသည်။ တစ်ရပ် လုံး တစ်မြို့လုံးသည် ကိုယ့်မုန့် သူပို့၊ သူ့မုန့်ကိုယ်ယူ၊ ကိုယ့်ပို့သူပို့ ကိုယ့်မုန့်သူစား၊ ကိုယ်စားသူစားနှင့် စိတ်နှလုံးပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စွာ တစ်နံနက်လုံး အလုပ်ရှုပ်ကြသည်။ ကိုယ့်မုန့်ဆိုသည်မှာ မြည်းရုံနှင့် ဝဲခဲပြီ။ သူတစ်ပါးကို ပေးဝေဖို့၊ လှူတန်းဖို့က အဓိက။ သည်လို စိတ်ဓာတ်မျိုးသည် လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ တစ်နှစ်လျှင် သုံးရက်တည်း ဆိုလျှင် နည်းလွန်းမနေဘူးလား၊ ဒါဟာသင်္ကြန်စိတ်ဓာတ်ပဲ။ လူ့ယဉ် ကျေးမှု၏ ပန်းပွင့်၊ ပိတောက်ပွင့်သစ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဝိညာဉ် ပန်းအိုး မှာ နေ့စဉ်သင်းယုံ နေသင့်ပါသည်။

ပိတောက်ကို ကျွန်တော်ချစ်သည်။ သူသည် နှင်းဆီ၊ စပါယ် တို့နှင့်ယှဉ်လျှင် သုခုမလျော့နည်းသည်။ မဆိုစလောက် ကြမ်းသည်။ ရိုင်းသည်။ ကျေးလက်ဆန်သည်။ မြို့ပြမဆန်၊ နန်းမဆန်၊ သို့သော် အားမာန်ကို ဝီပြင်ပြတ်သားစွာမြင်ရသည်။

သွေးတိုးစမ်းပြီး လျှောက်သော စရိုက်မျိုး၊ လောကဝတ်မျိုး သူ့မှာမရှိ ပွင့်ပြီဟေ့ဆိုလျှင် ဟန့်တားမရ၊ ရဲရဲပွင့်ကြမည်။ ပန်းပွင့် ဘဝနှင့် လှခဲ့ရသည်က တိုလွန်းလှသည်။ ရဲရဲပွင့်၊ ရဲရဲကြွေသူမို့ အသက်သာတိုသော်လည်း မြင့်မြတ်သောဘဝမျိုးကို သူပိုင်ဆိုင် ရရှိခဲ့ပေသည်။ လူ့ဘဝဆိုသည်မှာလည်း သက်တမ်း တိုတာရှည်တာ အဓိက မဟုတ်။ ပိတောက်လို ရဲရဲပွင့်ပြီး လောကကို အလှဆင်ဖို့၊ ညစ်ပတ်နံ့စော်နေသော လေထုကို ကိုယ်စွမ်းသလောက် စက္ကန့်ပိုင်း လေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မွှေးသန့်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ဖို့ အဓိကမဟုတ်လား။ ပန်းဘဝ ဖြစ်တည်လာမှတော့ ခြွေလှိုပဲ ကြွေကြွေ၊ နေလှိုပဲကြွေကြွေ

ကြွေတာမဆန်းပါ။

ပိတောက်ရနံ့ကြောင့် လေထုသည် မွှေးမြသန့်စင်နေသည်။
လေထုညစ်ညမ်းမှု လက်သည်များ ကျဆုံးသွားကြပြီ။

သမီးက နန်းရာကုန်းအောက်လမ်းမှ သွားကြရအောင်ဟု
ပြောသည်။ ရဲဝန်ထမ်း မိသားစုလိုင်းဘက်တွင် ပိတောက်ပင်များ ရှိသည်။
ထို့ကြောင့် သမီးကပြောခြင်းဖြစ်မည်။ ထွက်လာစတုန်း ကတော့
နန်းတော်ရာကုန်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး နန်းဦးကျောင်းသို့ သွားရန်ဖြစ်သည်
ကျွန်တော့်သမီးက ပိတောက်ချစ်သူ။ ကျွန်တော့် အမေကလည်း
ပိတောက်ချစ်သူ။ အဖေဆိုလျှင် သူ့ကျောင်းဝင်းကို
ပိတောက်လမ်းလေးဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားခဲ့သည်။ ယခုနှစ်
ပိတောက်ပွင့်ချိန်တွင် အဖေနှင့်အမေက မြောက်ဦး၌ မရှိကြချေ။
လွန်ခဲ့သောနှစ်ကာလများက မြောက်ဦးတွင် ကျွန်တော် မရှိ။
ပိတောက်မဲ့သော အရပ်၊ နီတိကင်းမဲ့သော အရပ်၌ရှိနေခဲ့သည်။
ကျွန်တော့်အဖေ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူရန်
ရိုးမတောင် တန်း၏တစ်ဖက်မှ မြို့ပြဗဟိုသို့ အမေတို့ နှစ်ယောက်
နွေဦးတွင် ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ ယခု ကျွန်တော်နှင့် သမီးတို့
ဦးတည်နေသော နန်းဦးကျောင်းသည် သင်္ကြန်ရက်မြတ်များတွင် အမေ
ဥပုသ်ဆောင်ဝင်သောကျောင်း ဖြစ်သည်။ သည်လမ်းအတိုင်း
ပိတောက်ပွင့်သစ်များနှင့် ဘုရားရေချမ်းအိုးတင်ရန် အမေသွားတတ်
သည်။ ယခုပိတောက်ပွင့်ချေပြီ။ အမေရောက်နေသော ထိုအရပ်၌
ပိတောက်ပွင့်များ တကူးတကရှာပြီး ဘုရားပန်းအိုး သပ္ပာယ်ကာ
ဝတ်ပြုဆုတောင်း မေတ္တာပို့နေသော အမေ ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်ယောင်
နေမိသည်။

နန်းတော်ကုန်း၏ မြောက်ဘက်တံတိုင်း အလယ်လောက်တွင်
ကျောက်လှေကားထစ်များနှင့် ဆင်းလမ်းတက်လမ်း တစ်ခုရှိသည်။
ရဲဝန်ထမ်းအိမ်များ ထိုနေရာတွင် ဆုံးသည်။ ထိုနေရာရှိ ပိတောက်
ပင်ပျိုလေးသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အုပ်အုပ်ခဲခဲ ဝင်းထိန်

ပွင့်နေသည်။ ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ကျွန်တော့်သမီးပင်လျှင် အလွယ်တကူ လှမ်းဆွတ်၍ ရနိုင်သည်။ ပိုင်ရှင်ထံမှ ခွင့်ပန်ပြီးလျှင် ပိတောက်ပန်းသုံးခက် သူ့ခူးသည်။ ဘုရားတင်ပြီး အဘိုးရှင်အတွက် ဆုတောင်းမည်ဟုပြောသည်။ ရင်ထဲမှဖြစ်လာသော စေတနာကို ကျွန်တော် မပြောပြတတ်။ ကျွန်တော့် မိဘများသည် သားသမီးတစ်ဆက်၊ မြေးတစ်ဆက် မွေးမြူပေးရသည်။ ကျွန်တော့် သားသမီးများဘဝတွင် ကျွန်တော့်မေတ္တာရိပ်ထက် ကျွန်တော့်မိဘများ၏ မေတ္တာရိပ်က ပို၍ လုံခြုံအေးမြမှုကို ပေးနိုင်စွမ်းသည်။ မိဘ၏ ကျေးဇူးတရားသည် ကျွန်တော့်သမီးများထံ ငြိမ်ငြောင်းစွာ စီးဆင်းနေခဲ့သည်။ သားသမီးများအပေါ် တာဝန်မကျေပွန်နိုင်သော ကျွန်တော်၏ ဘဝအနေအထားကို အဘိုးရှင်၊ အဘောင်ရှင်တို့က နားလည်ခွင့်လွတ်ကာ မြေးငယ်များကို သားသမီးအရင်းများထက် ပင်ပိုမိုဂရုစိုက်မွေးမြူခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်သိသည်။ ယခုသမီးသည် အဘိုးရှင်၊ အဘောင်ရှင်တို့၏ မျိုးဆက်သစ်၊ ပိတောက်ကိုချစ်သော ပိတောက်ပွင့်သစ်စဖြစ် ကျေးဇူးတရားကို ဦးညွတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေချေပြီ။

နန်းဦးကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ ပိတောက်နဲ့ သင်းယုံလွင့်နေ သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က ဝါးကျောင်းငယ်၊ ယခု ရခိုင်ရွေးဟောင်းဆင်းတုတော်ကြီးများ၊ သိမ်များ၊ တရားဟောဆောင်၊ ဆရာတော်ကြီး၏ ပင်မဆောင်၊ သစ်ပင်သစ်ရိပ်များနှင့် အေးငြိမ်းဝေဆာနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုများ ရှင်ပြုစဉ်က တရားဟောဆောင်တွင် ကျောက်ဆင်းတုတော်မရှိ ယခု ကျောက်ဆင်းတု တော်တစ်ဆူသည် သမီးအရပ်နှင့် ထပ်တူမြင့်သော ကျောက်သားပလ္လင်ပေါ်တွင် ဘူမိဖဿ မုဒြာဟန်တော်ဖြင့် စံပယ်နေသည်။ လေသွန်တောင် ခံတပ်အနီးရှိ စေတီပျက်တစ်ဆူအနီးမှ ပင့်ယူလာသည်ဟုသိရသည်။ ပလ္လင်ပတ်လည်မှ တိရစ္ဆာန်များ၊ နတ်ရုပ်များ၊ ဘီလူးရုပ်များကို ကျွန်တော်သိရုံသာ၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို မသိ၊ သမီးက ဘာကြောင့်၊ ဘယ်လိုအတိအကျမေးတော့ ကျွန်တော် မဖြေတတ်။

မြောက်ဦးခေတ်၏ နိဂုံးကာလသည် ရာစုနှစ်လီ ကျော်လွန် ခဲ့ပြီ။
 ထေရဝါဒ သာသနာထွန်းကားသော သည်မြေ၌ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော
 မင်းနှင့်ပြည်သူတို့သည် သာသနာ့အလှူကုသိုလ် ကောင်းမှုတော်ဖြစ်သော
 ဘုရား၊ စေတီပုထိုးများကို အံ့ဘနန်း တည်ဆောက် ခဲ့ကြပေသည်။
 ကြိုးပြတ်သွားသော ပုတီးကုံးမှ ပုတီးစေ့များနယ် မြေကြီးပေါ်၌
 ပြန့်ကြဲနေသော ဆင်းတုတော်၊ စေတီ၊ ပုထိုး အပျက်အစီးများကို
 တည်ဖို့မဆိုထားနှင့် အရိပ် အာဝါသ ပေးပြီး ပြုပြင်ရုံမျှဖြင့်
 ကျွန်တော်တို့မမိနိုင်၊ မစွမ်းနိုင်၊ ရခိုင်မျိုးဆက်တို့သည် တစစနှင့်
 ယုတ်လျော့ ယိုယွင်းလာခဲ့ပြီဟု ဆိုရမည်လား။

တရားဟောဆောင်၏ တောင်ဘက်ကပ်လျက် နန်းသုံး
 ရေကန်တော်ရှိသည်။ စတုန်းရန်းပုံဖြစ်ပြီး ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်ကျယ် မည်။
 တန်ခိုးထက်သော ရခိုင်မင်းများသည် ရာဇဘိသေက ခံယူ ရာတွင် ဂင်္ဂါ၊
 ယမုံ နာရေစင် များကို လွယ်ကူစွာ ရနိုင် ခဲ့ကြသည်။
 နောက်ပိုင်းမင်းများသည် ရာဇဘိသေကခံရာတွင်သုံးသော အင်္ဂါ
 ငါးရပ်နှင့်ပြည့်စုံသော ရေမြတ်များကို သည်ရေကန်၌ပင် ရောစပ်
 ထားရှိပြီး လိုအပ်သလို ယူသုံးခဲ့ကြသည်မှာ မြောက်ဦးခေတ် နှောင်းပိုင်း
 တစ်ခုလုံးပင်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ကန်ဘောင်လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်
 ခဲ့ကြသည်။ တစပြင်မှ ကန်ပျက်နယ် ရေမှော်စိမ်းပါးပါး တစ်ဝက်
 တစ်ပျက်အုပ်ထားသော ရေပြင်သည် ညိုပုပ်နေသည်။ ကျောက်
 လှေကားထစ်များသည် ရေတွင် တစ်ဝက်နစ် မြုပ်လျက်၊ ကန်လေး
 ဘက်ထောင့်မှ ကျောက်သားရုပ်တုများသည် ရုပ်ဆင်းပျက် ကျိုးပဲ့ လျက်၊
 အုတ်ပဲ့အုတ်ကျိုးများသည် ရေစပ်၌ အကျည်းတန်စွာ ပြန့်ကြဲ လျက်၊
 ဝက်တစ်ချို့က ရေထဲလူးနေပြီး တချို့က မြေသားကို တူးဆွ
 အစာရှာလျက်၊ ရေကန်တော်၏ နံရံလေးဘက် အုတ်ရိုးများ ပေါ်တွင်
 မြက်ရိုင်းတို့လွှမ်းလျက်၊ ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်တွင် နွားနှစ်ကောင် ဦးချိုဝှေ့
 တွန်းတိုက်နေကြသည်။

သိလိုစိတ်ထက်သန်သော သမီး၏မေးခွန်းများကို ကျွန်တော် မကြားတစ်ဝက် ကြားတစ်ဝက်။ ဖြေကြားရန် ခွန်အား မရှိသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။ ရခိုင်မင်းနှင့်မိဖုရား၊ သားတော် သမီးတော်များ၊ တော်ဝင်မျိုးဆက်များ၊ ပညာရှိများ၊ သူရဲကောင်းများ ရေကစား ပျော်ရွှင်ခဲ့သည့်နေရာ၊ အမျိုးသားဂီတဖြင့် ငြိမ့်ညောင်း ရင်ခုန်ဖွယ် နေရာ ရခိုင်များချစ်သော ပန်းတို့ဖြင့် သင်းပျံ့မွှေးကြိုင် နေမည့် နေရာ၊ မြောက်ဦးခေတ်၏ တာသကြိန်နေ့ရက်များကို မမှီတမှီ တွေးမိ သည်။ ရင်သည် နာကျင်၏။ နန်းဦးကျောင်းဝင်းထဲမှ ပိတောက်ပင် ကို ဖြတ်ကနဲမြင်မိသည်။ ပိတောက်ပွင့်သစ်၏ ရဲရင့် အားမာန်။

အတိတ် ကိုလွမ်းဆွတ်တမ်းတမှုသည် ဝေတနာမှတစ်ပါး မည်သည့်ကောင်းခြင်းကိုမှ ယူလာမည်မဟုတ်။ ပစ္စုပ္ပန်တွင် ရဲရဲပွင့်၊ ပိတောက်စိတ်ဓာတ်သည် နှလုံးအိမ်ထဲနိုးထလာသည်။

ရန်ဖြစ်နေပုံရသော နွားနှစ်ကောင်ကို ရှောင်ကွင်းပြီး ကန်ပေါင် ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

အရှေ့ဖက်နန်းတော်ကုန်းတံတိုင်းများသည် မတ်စောက် သည်။ နန်းဦးကန်တော်တည့်တည့်တွင် တံတိုင်း၌ အဆင်းအတက် လှေကားရှိခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ ရခိုင်ကိုသိမ်းယူပြီး ကိုလိုနီယန္တရား စတင်လည်ပတ်စဉ် ထိုလှေကားပေါက်ကို ပိတ်ခဲ့ကြသည်။ ပိတ်ထား သော ကျောက်သားနေရာကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရသည်။ အလယ် ဈေး ရွာလမ်းတည့်တည့်တွင် တံတိုင်းပေါ်မှ ဆင်းလမ်းဖွင့်လျက် ကျောက်လှေကားထစ်များ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုလမ်းနှင့်အတည့် အရှေ့ဘက် တံတိုင်းတွင်လည်း လမ်းပေါက်အသစ်ပြုကာ မူလလမ်း ကို ပိတ်ခဲ့ ကြသည်။ မြောက်ဦးခေတ်၏ ဂန္ထဝင်လှေကားထစ်များ ဘယ်ဆီမှာနည်း။ မိမိတို့ အဆင်ပြေသလို ပြောင်းပစ်တတ်ကြသည် မှာ လူ့သဘာဝတစ်မျိုးပင်။ စိတ်ခံစားမှု အဆင်မပြေ၊ မပြေပြစ်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အကျိုးစီးပွားတစ် ခုခု အတွက် ဖြစ် ဖြစ် အကြောင်းတစ်စုံ တစ်ရာကိုအခြေခံပြီး ရုပ်ဖွဲ့စည်းမှုများ လိုက်ပြောင်းတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး လျှောက်နေသောလမ်းနံဘေးမှ ခန့်ညားလှပသော နန်းရိုးတံတိုင်းများသည် မြောက်ဦးရွှေခေတ်၏ ဂန္ထဝင်သင်္ကေတများဖြစ်သည်။ မင်းစောမွန်၏ ရင်ခုန်သံဖြစ်သည်။ မင်းညို၏ နရီဖြစ်သည်။ ရခိုင်ပြည်သူတို့၏ ဘာသာစကားဖြစ်သည်။ အုတ်ရိုးကျောက်တံတိုင်းများသည် မြောက်ဦးခေတ်လက်ရာ စစ်စစ်ပါဟု ကျွန်တော်တို့မပြောလိုပါ။ သို့သော်မင်းစောမွန်၏ ရင်ခုန်သံ၊ မင်းညို၏နရီပြည်သူ၏ ဘာသာစကားသည် တံတိုင်း၊ အုတ်ရိုး၊ ဘုရားပုထိုး၊ စေတီပျက်များထဲတွင် စိမ့်ဝင်ဖြစ်တည်ခဲ့ ကြပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ အဟောင်းများကို ချစ်မြတ်နိုးကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ဟိုးအတိတ် လူသားမျိုးနွယ်ဆက်၏ကျေးဇူးတရားကို အောက်မေ့လျက် ဂါရဝပြုသော စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အနာဂတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ပိုမိုကောင်းမွန်သည့် အသစ်များကို မျှော်လင့်ယုံကြည်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သံခိပ်ပြောရလျှင် အဟောင်းကိုချစ်မြတ်နိုးခြင်းမှာ အသစ်ကို ပိုမိုချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

နန်းတော်ကုန်း တံတိုင်းများအလွန် အရှေ့မြောက်ထောင့်ချိုး တွင် လွမ်းတောင် ရှိသည်။ သစ်ပင်၊ မြက်ပင်၊ ပေါက်ရောက်သော သက်နုကျောက်တောင်ငယ်ဖြစ်သည်။ တောင်နံရံတွင် တွယ်ချိတ်တက်နေသော ဆိတ်များကို မြင်ရသည်။ တောင်၏အမည်ကား “လွမ်းတောင်” ကဗျာဆန်နေသည်။ ဘာကြောင့် လွမ်းတောင်ဟု ခေါ်သလဲဟု သမီးကိုမေးမိရာ သမီးက လုံးစေ့ပတ်စေ့ အဖေအား ရှင်းပြသည်။ အဘိုးရှင်က ပြောပြထားဖူးပြီ၊ ရခိုင်မင်းများ လက်ထက် နရီမောင်းကိုသည် တောင်ထိပ်မှာထားပြီး ရွမ်းခဲ့သည်။ “ရွမ်းတောင်” ကာလကြာတော့ လူငယ်များအကြိုက် လွမ်းတောင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဖိုးခေါင်ညို၊ စိမ်းတောင်တန်းမှာ
ရွှေဗဟိုစည်သံလွမ်း၊ လွမ်းမိပါလီ။

တက္ကသိုလ် ညနေချမ်းများမှာ ရောင်းရင်းတစ်ဦးဆိုနေကျ သီချင်းအပိုင်းအစငယ်တစ်ခုသည် နှုတ်ဖျား၌ လာရောက်တွယ်ငြိ ပါသည်။ ဘဝနှင့်အနုပညာ၏ ထပ်တူကျမှုကြောင့် နှလုံးသား ငြိမ့် ညောင်းညင်သာ နိုးထလာသည်။ အိမ်လွမ်းစိတ်သည် အနုပညာ စိတ်တစ်မျိုး၊ ယဉ်ကျေးမှုပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်သည်။ အတိတ်ဆီသို့ လွမ်း မောခြင်းသည် အိမ်လွမ်းစိတ်ပင်ဖြစ် သည်။ သို့သော် ပစ္စက္ခလူမှုဘဝ ကို အိမ်လွမ်းစိတ္တနှင့် ချည်နှောင်ထားလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ ဝိညာဉ် များသည် သစ်ရွက်သေများ ဖြစ်သွားကြလိမ့်မည်။

အိမ်လွမ်းစိတ်သည် အနာဂတ်ယုံကြည်မှုနှင့် ပေါင်းစည်းနိုင်မှ သာလျှင် စွမ်းအင်တစ်ရပ်၊ အလှပဆုံးလင်္ကာတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာ ပေမည်။

အတိတ်ဆိုသည်မှာ ငြင်းပယ်၍မရသော ဖြစ်တည်ခဲ့မှု၊ စွန့်ပစ် ၍ မရသော ပိုင်ဆိုင်မှုဖြစ်သည်။ အတိတ်အား ဆင်ခြင်တုံတရား၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှုကျင့်ဝတ်၊ အမျိုးသားတန်ဖိုးများနှင့် ဆေးကြော တိုက်ချွတ်ခြင်းသည် သမိုင်းဖြစ်သည်။

လွမ်းတောင်တစ်ဖက်တွင် အထက်ကျောင်းနံဘေးမှ ပိတောက် လမ်း၊ ပိတောက်ပွင့်သစ်များ၊ စိမ်းမြရွေမြဝေနေကြသည်။ စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ခူးသူ၊ ချိုးသူမရှိ၊ လွတ်လပ်စွာလှပခွင့်ရနေကြသည်။ ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ခုလုံး မွှေးမြသင်းမြနေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် က အဖေစိုက်ခဲ့သော ပိတောက်ပင်များဖြစ်သည်။ သည် ကျောင်း ၌ ဆရာကြီးအဖြစ် တာဝန်ယူစဉ်က။ ဓနိမိုး၊ ဝါးထရံကာ ယိုင်နဲ့နဲ့ အဆောက်အအုံ၊ သစ်ပင်ဝါးပင် နိတ္ထိ။ ယခုပိတောက်လမ်းကလေး က ကြည်နူးဖွယ်လှပနေသည်။ ငြိမ်းချမ်းနေသည်။

ဟိုအဝေးမိုင်လေးရာ၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံညထဲ၌ အဖေအတွေး များသည် သူ့ပိတောက်လမ်းနှယ်စိမ်းမြ၊ သင်းမြနေလိမ့်မည်။ အေးမြ ငြိမ်းချမ်းနေပါလိမ့်မည်။

အမျိုးသားတော်လှန်ရေးစစ်နှင့် ကမ္ဘာစစ်မီးလျှံများကြားတွင် ကျေးတောသားငယ် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ဆယ်တန်း ကို

သည်မြို့ငယ်မှ အလွန်ရှားပါးစွာ အောင်မြင်ခဲ့သူ၊ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးစ နိုင်ငံတော်သစ်၏ ပညာတတ် လူငယ်တစ်ဦး၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးမှ စီးပွားရေးပညာဘွဲ့ကို ရယူခဲ့သော ရခိုင်မြို့မှ လူငယ်တစ်ဦးသည် ကျောင်းဆရာဘဝကို ရဲဝံ့လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ် ခဲ့လေသည်။ ကလေးငယ်သည် ကစားစရာကြောင်ရုပ်ငယ်ကို တွယ်ဖက်ထားသကဲ့သို့ အဖေသည် ကျောင်းဆရာဘဝကို ဖက်တွယ် ထားခဲ့သည်။ အဖေတည်ဆောက်ခဲ့သော ဘဝသည် ရုံးခန်း၊ ပန်ကာ၊ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းနှင့် ကျောင်းဆရာမဟုတ်၊ သင်ပုန်းကြီးရှေ့မှာ မြေဖြူကိုင်သောဆရာဖြစ်သည်။ အဖေ ရွေးချယ်ခဲ့သောမြို့သည် စည်ပင်သော၊ ဖွံ့ဖြိုးသောမြို့လည်းမဟုတ်၊ မြို့ကြီးမဟုတ်၊ မိမိ ချက်မြှုပ် ဂန္ထဝင်ကျေးလက်မြို့ငယ် ဖြစ်သည်။

သူနှင့်ခေတ်ပြိုင် ပညာတတ်မိတ်ဆွေများ၊ ပညာမာန၊ ဂုဏ်ဒြပ်၊ အာဏာကြီးမြင့်သွားကြသည်။ မုဒိတာပါ၊ ဘဝဖြစ်တည်ပြီး မှ လူဆိုတာ ကိုယ့်ရွေးချယ်မှုနှင့်ကိုယ်ဖြစ်သည်။ သွေးစိမ်းအန်၍ ဝေဒနာမူးမူး၊ အချိန်တစ်ခု၌ နှစ်လေးဆယ် မြေဖြူကိုင်လာမှတော့ အနည်းအပါးဖြစ်မှာပါ။ အရေးမကြီးပါဘူးဟု တည်တည်ပြုံးပြုံး ပြောရဲသူ၊ မိမိရွေးချယ်မှု၏ အကျိုးဆက်ကို သူရင်ဆိုင်ရဲသည်။ တောမြို့မှာနေတော့ ဆရာတွေည့်၊ ကျောင်းက မကောင်း၊ အပုံအပိုး အကြားအမြင်နည်းပြန်နဲ့ သားသမီး တွေရဲ့ ပညာရေးကျဆင်းသွား နိုင်တယ်ဆိုတာမျိုး သူရယ်မောပစ်သည်။ ပညာတတ်ဆိုတာ စိတ်ဓာတ်ပဲဟု ရဲဝံ့ယုံကြည်သူ၊ စာကိုသင်သူ၊ စိတ်ကိုသင်သူ၊ အကြွင်းမဲ့ ကျောင်းဆရာ။

သို့နှင့် သူသည် မင်းစောမွန်၏ တံတိုင်းအိုများအောက်မှ ညမှောင်မှောင်ထဲတွင် ခပ်မှိန်မှိန်လင်းနေသော ဆီမီးခွက်ငယ် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် အတိတ်နှင့်ပစ္စပ္ပန်၏ နယ်နိမိတ်မျဉ်းပေါ်၌ ရပ်နေ ချေပြီ။
မကြာမီ ရခိုင်ဂန္ထဝင်မြို့ငယ်၏ သမိုင်းထဲတွင် ပျော်ဝင်သွား

လိမ့်မည်။ သူစိုက်ပျိုးခဲ့သော ပိတောက်ပင်များသည် နွေအတာဦး ရောက်လျှင် ပွင့်သစ်တဝေဝေနှင့် အလှလက်ဆောင်၊ ရနံ့လက်ဆောင်မျှဝေပေးကြလိမ့်မည်။

ဘဝတစ်ခု နိဂုံးချုပ်ပေတော့မည်။ ဘဝသည် ဗလာဟင်းလင်းဖန်ခွက်တစ်ခုနှင့်တူသည်။ ဘယ်အရာများကို ထည့်ထားခဲ့ချင်သလဲ၊ ထည့်သင့်သလဲ၊ ထည့်နေရသလဲ။ ဘဝသည် ဖွေးလွန်သော စာရွက်အလွတ်တစ်ရွက်နှင့် တူသည်။ မည်သည့်ဝါကျများကို မိမိရေးရမည်နည်း။ ဘဝ၏တန်ဖိုးနှင့်အနှစ်သာရဆိုသည်မှာ မိမိ၏ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်ပင် မဟုတ်လား။

ဘဝတစ်ခုဖြစ်တည်လာစတွင် ဘာအဓိပ္ပာယ်၊ ဘာအနှစ်သာရမှမရှိ၊ ဘဝ၏နိဂုံးတွင် သူသည်ကျောင်းဆရာ အောင်လှံအဖြစ် လောကကို လက်ပြန့်တံဆက်နေပြီ။ သူသည် ကျောင်းဆရာ၊ သူ့လမ်းကို သူ့ရွေး၊ သူ့ဘဝကို သူ့စိတ်ကြိုက်၊ တည်ဆောက်၊ သူ့ဝါကျ များကို သူ့လက်နှင့်ရေးသွားခဲ့သည်။ လူသားစင်စစ်ဖြစ် တည်မှုကို သူချစ်သော ဇာတိမြေ၊ ကျေးလက် တောင်ကြား၊ မြို့ငယ်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် တည်ဆောက်သွား ခဲ့လေသည်။

အထက်တန်းကျောင်းကို ဖြတ်သန်းပြီးနောက် နန်းတော်ကုန်းပထမထပ် ညောင်ပင်မဟာအောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကြသည်။ ပိတောက်လမ်းသို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။

နွေအပူကို အံ့တုပြီး ရဲရဲပွင့်၊ ရဲရဲကြွေ ပွင့်သစ်တဝေဝေနှင့် အမိမြေသင်းမြဝင်းလက်နေဖို့ သည်ပိတောက်တွေကို နိမိတ်ပုံအဖြစ် ကျောင်းပရိဝုဏ်မှာ အဖေစိုက်ခဲ့လေရောသလား။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ သမီးအားပြောပြစရာ များစွာ များစွာ ရှိနေပါသည်။ အဖေထံမှ ကျွန်တော်လက်ခံရရှိခဲ့သော အမြင့်မြတ်ဆုံးအမွေသည် ပိတောက်စိတ်ဓာတ်သာဖြစ်ကြောင်း သမီး ပထမဆုံးနားလည်ရန် ကျွန်တော့်တွင် တာဝန် ရှိပါသည်။

မောင်ခိုင်အောင်

Mum,
To love and serve the Motherland,
To love and embrace Arts and Literature,
To love and esteem Peace and Justice,
To love and respect Knowledge and Wisdom,
Mum gifted me a beautiful mind.
And my heart has been fulfilled for whole
Life.
My life is convenient in any air, in any cor-
ner.
Oh, Mum the Gratitude!
My starzas are just like a detached white hair
from Mum's head.

M.K.A

Mom's Son

*Among the thirsty nights of wilderness tears
of diamond exist in Mom's vein.
When my chest is excavated
exuding fragrance of blue lotus and **Thazin**
white pure five drops
of fossil milk will be found.

Thazin (Species of orchid)

M.K.A